

Cyklus brutálních pohádek na dobrou noc

**Ministryně zdravotnictví varuje:
Čtení této slátaniny může zanechat trvalé
následky na Vašem zdraví**

OBSAH:

1. CESTIČKA DO ŠKOLY	3.
2. PRVNÍ KONTAKT	8.
3. MISE 1.: OPERACE MERILYN MONROE	13.
4. MISE 2.: OPERACE JOHANKA Z PARKU	17.
5. MISE 2.: JOHANKA Z PARKU – PLÁN “B”	23.
6. SLEPIC PÍRKA A JINÉ KRATOCHVÍLE	28.
7. FUNUS A GODZILLA	32.
8. MALÝ ZAČÁTEK VELKÉHO KONCE	36.
9. SMLOUVA S ĎÁBLEM	40.
10. MISE 3.: Dr. ÁKULA	44.
11. MISE 4.: OPERACE LIPOSUPCE	54.
12. VELKÝ KONEC MALÉHO ZAČÁTKU	

-
- Dočtete se, co se státi nemělo, a přesto se stalo.
  - Proč školu ohrožuje hejno slepic
  - Kam se beze stopy ztrácí žáci
  - Proč je letos ve škole potřeba tolik učitelů
  - Co to znamená, když se řekne, že někdo maká od nepanšti
  - Že vpravo nahoře není fotografie ministryně zdravotnictví
  - ...A mnoho dalších zvráceností a zvrhlostí...

CESTIČKA DO ŠKOLY

Ahoj, tak to jsem já! Jmenuji se Jarda Petříček a do mých sedmnácti let jsem žil celkem spokojeně na okraji jednoho velkého města. Potom se ve mně náhle něco zlomilo. Nechápal jsem tenhle ten pitomej svět... A už vůbec ne své sousedy...

Nemohl se snést s tím šíleným chlapem z vedlejšího domku, který vždy, když se vracel z hospody, pozvracel naše schody..., zahořkl jsem i proti té babce odnaproti, co místo toho, aby pletla nekonečně dlouhé proužkované punčochy, bedlivě pozorovala dnem i nocí své spolubydlící malým osobním dalekohledem, snad aby ušetřila za televizi... Nenáviděl jsem ani našeho domácího, který nám neustále tloukl na dveře cedulku "NEPLATÍ!". Měl jsem dost tohoto světa... Té neschopnosti... A tak jsem se jednoho krásného letního dne rozhodl vzít spravedlnost do svých vlastních rukou.

Nejprve ze všeho jsem našel na dvorku našeho malého dřevěného srubu na předměstí rezavý rýč a poslal svého imbecilního otce na rozsáhlou okružní jízdu po Hádesově řece Styx. Ta červená tekutina se mi zalíbila, a tak jsem zaběhl ještě k sousedovi, ženě odnaproti a domovníkovi. Matka se mnou kupodivu souhlasila.

Zanedlouho si pro mne přijela národní garda, která shodou okolností se svým tankem omylem přerazila špatně zakopané plynové vedení, a tak mi rovnou na flastr přišli i úspěšný atentát na čtyři elitní vojáky. Inu co... Jestli si mám za mřížemi odsedět trest za jednoho nebo deset lidí... Možná je tam snad i lépe...

Sebral jsem odvahu a šel na policejní stanici sám. Zvláštní bylo, že na ulici nebyla ani noha... Zřejmě se mne všichni až moc báli, nato aby se mi postavili tváří v tvář... Možná ale spíše budil respekt nevybuchlý granát, který jsem našel v tanku, a v dobrém úmyslu jsem ho chtěl navrátit úřadu.

Mé dobré úmysly bohužel špatně pochopili i policisté samotní. Jakmile jsem vešel do policejní budovy, která spadala pod můj okrsek, zaměřilo se na mne všech šedesát hlavních, které zrovna byly v dohledu... Dokonce i stará důchodkyně hbitě vrazila svou kostnatou ruku do ošoupané kabelky a vytáhla svého legálně držného Desert-Eagla.

Marné bylo vysvětlování pánům policistům, že jsem bohužel ozbrojen. Jako by mne neposlouchali... Řekl jsem si, že když jim ukážu, co jim chci vrátit, snad dají zbraně dolů a budou si chtít rozumě promluvit.

Šáhl jsem proto do své kapse pro granát. Aby ho bylo lépe vidět, uchopil jsem ho za takové komické drátové kolečko u hrdla a zamával s ním nad hlavou...

Co čert nechtěl... Jak jsem jen mohl tušit se svým základním vzděláním, že se ten kroužek utrhne a granát odletí pryč.

Na okamžik jsem si už myslel, že jsem s policisty našel společné slovo. Hlavně se pomale sklonily směrem k zemi a policisté nevěřičně pozorovali objekt letící k nim. Stará dáma upustila svého Desert-Eagla a proskočila oknem, které bylo naštěstí v přízemí.

Granát přistál v rukách mladého policisty, který si s trhavinami očividně vůbec nerozuměl. Zřejmě proto granát hodil osobě stojící vedle něho, jež měla na tričku napsáno „Jsem pyrotechnik – Vidíte-li mne utíkat, snažte se mne předběhnout!“. Nejspíše už ale nebyl ve službě, protože se nechtěl s takovou banalitou zabývat. Granát hodil dalšímu policistovi, ten zase dalšímu... Nu, až se mi dostal znovu do rukou...

No co jsem měl dělat... Přece si na konto nepřipíšu tučet policajtů... Rozpřáhl jsem se proto, a prohodil granát rozbitým oknem za stařenou.

Po detonaci se na mne vrhlo všech šedesát policistů, a já se znovu probudil až v cele předběžného zadržení.

✪✪✪

Letmo jsem přešel očima po osobách, které se nacházely v místnosti také... Potetovaný tlustý chlap, drogový dealer, šílený řidič autobusu, chlápek v kvádru přede mnou, chlap převlečený za štětku,...

Moment! Chlap v kvádru?

„Dobrý den. Jsem Váš advokát.“

„Advokát? Co to...“

„Ano, advokát. Domníváme se, že podle toho, jak jste oblečen, si vlastního advokáta nemůžete dovolit, a tak jsem Vám byl přidělen státem...“

„Aha...“

„Mimochodem, nejsem si úplně jist, jestli jste slyšel svá práva... Myslím si, že jste nebyl zrovna při sobě, když Vám je říkali a nasazovali pouta...“

„Co se to proboha stalo?“ Jarda si protřel obličej...

„Myslím, že už ani tak nezáleží na tom, co se stalo, ale spíše na tom, co se stane...“

„Jak to myslíte?“

„No... Máte na svědomí smrt celkem čtyř civilistů a čtyř elitních vojáků z národní gardy, krom toho ještě musíte zaplatit účet za barvu na venkovní stěnu policejní stanice... Kdo by věřil, že v tak staré ženské bude tolik krve...“

„A co tím myslíte?“

„Že Vám hrozí odnětí svobody v celkové délce trvání 322 let...“, řekl trochu neklidně právník.

„322 let?“

„Popravdě 322 let a pět měsíců.“

„No, to mne uklidnilo.“

„Možná by tu ale byla šance, jak Vás z toho vysekat...“

„Vážně? Jaká tak asi?“

„No... Jistě jste slyšel o tom, že v poslední době výrazně stoupla kriminalita mladistvých...“

„No a?“

„Evropská unie se obává, že jestli to takhle půjde dál, nezůstane v ní ani jeden středoškolák, protože všichni budou za mřížemi.“

„Pořád nechápu...“

„Jinými slovy, Evropská unie se rozhodla udělat takový pokus... Mladiství, kterým ještě nebylo osmnáct, budou mít možnost studovat ve speciální škole zřízené právě k tomuto účelu... A Vám je nyní sedmnáct, že?“

„A potom? Co bude po škole?“

„To je právě ten účel... K čemu nám budou středoškoláci, když budou za mřížemi... Počítá se s tím, že ve škole bude vládnout takový režim, který by Vás měl kompletně převychovat... Ostatně první absolventi už jsou mezi námi...“

„Kecáte! By mě zajímalo, jakou šanci tak asi budu mít na to, abych našel rozumné zaměstnání...“

„Co takhle současný prezident... Ten tam byl taky!“ Při těch slovech pleskl advokát na stůl brožuru školy.

Všechno to bylo až moc krásné nato, aby to byla holá pravda... Přestavěná patrová věznice na školu v přírodním prostředí a rozsáhlými zahradami ve stínu smrkových lesů...

Potom, co Jarda podepsal smlouvu, nabraly věci téměř bleskový sled. Snad proto, aby si rozhodnutí ještě nerozmyslel... Faktem ale bylo, že již za necelý týden byl transport do nové školy. Začínal totiž školní rok 2014 – 2015.

Z nějakého blíže neznámého důvodu byl transport proveden v noci. Tedy, pokud se tomu transport dalo říkat... Jarda jel sám starým autobusem, který zřejmě fungoval na bázi náhodných výbuchů, a skrz okna pozoroval rychlou změnu rázu krajiny.

Nejprve řidič sjel z dálnice na státní silnici, později ze státní na okresní, z okresní na polňačku, až se cesta nakonec ztratila úplně...

„Vystupovat, jsme na místě!“

Jarda posbíral svoje věci a vyšel z autobusu ven do vysoké trávy.

„Ale tady nic není...“, pravil, když se rozhlédl po okolí“

„Já vím...“ řekl řidič. „Škola je asi deset kilometrů tímhle směrem.“, a ukázal na temný hvozd. „Blíže než sem mne nikdo nedostane! Má úcta!“ Řidič téměř na místě otočil svůj autobus a odjel pryč.

„No to je dobré!“ Jarda posbíral své věci a vydal se směrem, který mu určil řidič. Čím více se ústavu blížil, tím více zamračeno bylo a na srpnovou noc i neobyčejně chladno. Když míjel plot s cedulí „HIGH VOLTAGE!“, který odděloval pozemky školy od okolního světa, začalo pršet. V dálce se již tyčila několika patrová budova školní věznice, která byla tu a tam osvětlena blesky bijícími do země. Jeho budoucí svoboda... Jeho nový domov... Jeho nová škola...

Aniž by tušil, že to je naposledy, kdy se s takovou vervou žene do školy, posbíral všechny své věci a vydal se naproti nevyhnutelnému osudu. Nic nedbal výstražného vití kostelníkova psa Alíka, který dostal vzteklinu potom, co ho v lese pokousaly veverka. Ba, ani svého mobilu si nevšímal, který začal zděšeně vrnět, protože se mu díky rušičce na střeše ztratil signál ...

PRVNÍ KONTAKT

Měl hned tušit, že vše nebude úplně v pořádku, když se za ním s řachnutím zabouchly dveře do vstupní haly, a on stál s ostatními vyděšenými studenty v zaprášené místnosti.

„Jak dlouho už tu čekáte?“ zeptal se Jarda poněkud obéznější slečny stojící opodál.

„Já jsem přišla v deset ráno a většina už tu stála. Prý ještě nevyklidily klece po minulých studentech...“ to se naštěstí později ukázalo jako milná informace, protože každý žák měl svoji vlastní celu.

„Mimochodem, jmenuji se Blažena Macková. Jak se jmenuješ ty?“

„Já? Jarda Petříček. Jak jsi se sem dostala?“

Blažena se náhle dala do breku... „Já za to opravdu nemůžu!“

„Za co že nemůžeš?“

„On uklouzl sám!“

„Kdo že to uklouzl?“ Z rozkouskovaného rozhovoru nakonec tak nějak vyplynulo, že inkriminovaná Blažena studovala na nějaké jiné střední škole, kde se beznadějně zamilovala do svého učitele češtiny, ale díky její nadměrné váze se ho bála oslovit... A potom,... jednoho dne znovu u katedry probíral látku a Blažena při pohledu na něho slintala. Učitel si jí všiml a šel k ní, protože si myslel, že má záchvat padoucnice, nebo něčeho jiného. Bohužel na jejích slinách uklouzl a podkopl Blaženě nohy. Ta ale vstávala aby dokázala že jí opravdu nic není a když ztratila pevnou půdu pod nohama, přepadla na učitele a zlomila mu vaz.

Prakticky se tomuto vyprávění dalo věřit. Blažena by totiž nikdy ani mouše neublížila, protože se bála téměř všeho, co mělo více než tři nohy... Ostatně svých činů alespoň litovala, což se nedalo říci o ostatních osobách, jako byl například Francek Hrůžků. To byl totiž on, kdo Lucii Bílé založil konkurenční dobročinnou nadaci „Ostrov smrti“. Když se pak zanedlouho stala tato nadace více prosperující než „Ostrov života“, Lucie Bílá se nasrala a zažalovala Francka. U soudu se potom navíc ukázalo, že nadace prakticky na nic nepřispívala... tedy kromě osobní Franckovy kapse.

Dalším modelovým případem byl Josif Šťůral. Ten, pod svým životním krédem „tichá voda břehy mele“ udělal pomocí doma vyrobené trhaviny dvoumetrovou díru do vodního díla Gabčíkovo a vyplavil půl Bratislavy.

„A kdo jsi ty?“

„Hallo! Bist du mein Kamarad? Já jmenovat Günter Bamberg.“ Jarda si myslel, že je to pouze nějaké malé dítě. Bohužel se ukázalo, že je to zakrslý otlý západní Rakušan, který má pouze nadměrnou oblibu v cukrkandlech.

Konečně se po dlouhé době čekání na vrcholu schodiště objevila osoba vysokého i širokého vzrůstu, která pomale scházela v dlouhých špinavých šatech dolů. Na třetím schodě se ji bohužel dostal hadr pod botu, a tak se žena znovu postavila až v přízemí u novopečených studentů.

„Tak vás tady pěkně vítám! Hiň sem vám hcela říct, že netoleruju špinavy boty, tím spíš gumule!“ A podívala se na Güntera, který za sebou nechával patrné bahnité stopy.

„A taky na hajzlech se nebude hulit, hiň se ukáže!“

„Smím se na něco zeptat?“, pravil Francek.

„Co chceš.“

„Vy ste učitelka?“

„Né, nedejbože... uklízečka.“

„To mnohé vysvětluje...“ Uklízečka zasyčela, ale rychle se otočila, udělala pukrle a slušně pozdravila „Bré jitro pane zástupce!“

Pan zástupce byl vcelku zajímavé stvoření, které na hlavě zdobila pleš v pokročilém stádiu vývoje a párek uší, které tvarem připomínaly netopýra.

„E-he tede hehe vytem!“

„Co to říká?“

„Pan zástupce vás všechny vítá.“, řekla pohotově uklízečka, jakoby tuto otázku už čekala.

„Teh pdhte nh snhdh, e-phm vhm řhkm prdm ehm hm ubehm!“

„Cože?“

„Ted' půjdeme na snídani, potom vám řekne podrobnosti a pak se ubytujete.“, zopakovala větu uklízečka. Potom se opravdu společně vydali do rozlehlé vězeňské jídelny, kde už na stole u každé židle čekala porce pečeného kuřete...

„Téda... Jestli se k snídani podávají kuřata, pak by mne zajímalo, co se asi tak dává k obědu...“

„Kuře...“, odpověděla Blažena...

„No neke. A k večeři?“

„Kuře...“

„Opravdu? Jak to víš?“

„Náhodou u nás doma v ulici bydlí holka, která tenhle ústav taky navštěvovala, a ta jednou říkala, že k jídlu nedostanou nic jinýho, než kuřata...“

„A jak to?“

„No... Prej to bylo nedorozumění... Škola objednala do každé koupelny bojler aby konečně tekla teplá voda, ale imbecilní sekretářka udělala při objednávce chybu a objednala místo třiceti bojlerů třicet brojlerů. Ony jsou ty svině nějak geneticky poupravený, takže se množej rychleji, než konzumujou“

„No jestli budou kuřata každý den, tak mi to vůbec vadit nebude...“

„Jen si nemysli... Tý holce z naší ulice po čase začalo podrůstat peří... Myslím, že se tomu říká kanibalistický syndrom... Ona totiž byla blondýnka.“

Snídani přerušil zástupce, který pravil „Phte shm nhm!“ Nikdo mu sice nerozuměl a tak následovali. Nakonec z toho vyplynulo, že jim chtěl ukázat jejich cely. Pomocí posunků se ještě dozvěděli, že výuka začíná zítra v osm hodin a že snídanež je od sedmi.

První noc v ústavu nebyla vůbec příjemná. Kovová postel se slamníkem příšerně vrzala a veliké kapky bubnovaly na zamřížované okno. Když potom Jarda dostal ke snídani slepici na paprice od večere, chuť k životu ho nadobro opustila.

Ani první hodina nebyla nijak valná... Učitelka, která se jmenovala Frída mu z němčiny napařila basu, přestože sama germánštinu vůbec neovládala. Francek, který měl u sebe propašované cigarety, zatáhl ostatní na pánské záchody. Frída, která měla zrovna dozor zavětrila charakteristickou vůni páleného tabáku a vlezla na pánské toalety také.

„Du-tady-hulila?“

„My a kouřit pančelko? Leda tak sami sobě.“

„Ty-být-nějaká-skaut? Ty-fšivák, du-určitě-podkopávala-můj-autorita!“

„Autorita? Jakápak autorita... Napřed si nějakou pořídte a potom vám teprve budu podkopávat autoritu!“

Frída, přestože nerozuměla, se naštvála a odfuněla pryč.

„Ta ženská mne opravdu začíná srát... To s ní máme vydržel celý rok? To teda ani náhodou... Na tom se zapracuje...“

Až druhá přestávka přinesla trochu vzrušení do monotónního dne.

Franckovi se totiž nějak podařilo do školy propašovat i tenisák, a tak si s ním o přestávce házeli. Bláza, která stála ve třídě v pátém patře u okna však nedokázala míček chytit, ten proletěl otevřeným oknem a volným pádem mířil na zástupce, který právě přicházel do školy.

Ten stačil akorát na tenisák ukázat a vyloudit ze sebe zvuk, který zněl asi jako „E-te ehe...!“, než se mu míček zaryl do lebky a on mrtev klesl k zemi.

Ředitel chtěl zřejmě předejít panice z toho, že pedagog zemřel první vyučovací den, a tak bez ohledání těla prohlásil, že zástupce zasáhl do hlavy zbloudilý meteorit.

Zástupce potom odnesli do školní kuchyně do veliké lednice, aby se zatím nekazil, než naplánují pohřeb.

Jarda zahlédl na stěně viset lékárníčku a napadl ho spásný nápad... Nápad hodný metálu na zdejší poměry...

Nenápadně otevřel šuplík a vytáhl rtuťový teploměr, který si schoval do kapsy...

MISE 1.: OPERACE MERILYN MONROE

Do pochmurného rána se vzbudil díky uchrchlanému rozhlasu nad hlavou, který oznamoval náhlé pohřešování Güntera Bamberga z Rakouska. Samotný budíček přišel až o několik minut později, když učitel na dozoru přešel obuškem přes mříže a zařval „No tak vstávat ty hajzle... Nejsme tady na dovolené!“

Co naplat... Do jisté míry měl učitel pravdu a tak vstal, šel pustit vodu, a mezitím, co čekal, až přestane téct rezavá voda, stihl se obléct a nezapomenul ani na rtuťový teploměr, který včera ukradl z lékárníčky. Teprve potom si vyčistil zuby pastou značky Sidol. Tenhle ústav už mu fakt začínal jít na nervy. Cestou na snídani, na kterou se vůbec netěšil se zeptal ještě učitele na dozoru, jestli by se nedalo vodovodní potrubí opravit, ale dostal jen pohlazení obuškem a vyrozumění, že si má táhnout po svém.

Cestou dolů do jídelny potkal Blaženu, která si sebou nesla malou krabici, kterou úzkostlivě tiskla na prsou...

„Co to máš?“, zeptal se Jarda.

„Naši mi poslali kapesní rádio, abych měla alespoň nějaký styk s okolním světem. Psala jsem našim, že máme zakázáno dívat se na televizi, tak mi poslali alespoň tohle.“

„A co baterky? Baterky máš?“

„Jo, plnou krabici od bot.“

Došli do jídelny a sedli si ke stolu. Zatím co čekali, až jim zřízenec donese snídani, sebrala Blažena všechnu odvahu a i přes strach, že jí bude rádio zabaveno ho postavila na stůl a zapnula. Ztišila ho, co nejvíce to šlo a naladila frekvenci, na které zrovna pouštěli zprávy.

„...Vlak, který převážel vyhořelé palivo z jaderné elektrárny Temelín na Sibiř, byl dnes v časných ranních hodinách přepaden a odcizeno bylo zatím neznámé množství nákladu...“

„To je strašný... K čemu jim asi tak bude?“, pronesla starostlivě Blažena. Náhle se ale signál rádia začal ztrácel, až se nakonec neozývalo nic jiného než chrčení.

„To je divný... Ty baterky jsou nový.“, podivila se Bláža a bouchla s rádiem o stůl. Hned ho ale schovala pod stůl, protože se odněkud přihnala konečně obsluha s topinkami a kuřecími tousty.

„Fůj! Zase kuře! Tohle snad nepřežiju!“, řekl Jarda a obrátil oči v sloup.

„Jestli se ti něco nelíbí, tak si stěžuj v ředitelně! Ale bejt sebou, tak s tím ještě počkám... Dneska večer jsou Tyrolské klobásy.“, řekl našťavaně zřízenec a odfuněl k dalšímu stolu.

„By mne zajímalo, co se stalo, že taky jednou dostaneme něco jiného, než ty jejich kuřecí šlichty...“, řekl Jarda Blaženě, která už zase vztekle mávala s rádiem.

„Nech toho, třeba mají jen poruchu...“ Tato teorie se ostatně prokázala pravdivou, když na chodbě znenadání rádio znovu začalo hrát a učitelka Parkanová vyučující matematiku se při zaslechnutí „... si kočka, si kočka, si kočka...“ začervenala. Když si potom ale všimla, že se jedná o projekci z rádia, zčervenala ještě více, na čele jí naběhla žíla a rádio bleskurychlým chmatem zabavila.“

„Ta svině půjde jako další... Hned po Frídě“

Frída, celým jménem Frída Hululi pocházela z Německa, ale její předkové pocházeli z Afriky. Ostatně její předkové se nedali popřít, protože se dotýčná v každé volné chvíli věnovala woodoo. Navíc bylo ale také divné, že přestože učitelka

pocházela z Německa, neuměla v tomto jazyce téměř ani slovo... Ona učitelka spíše věnovala péči o svůj zevnějšek, protože jakožto přímá potomkyně afrických lovců se cítila být stále na lovu... Jen oběti vyměnila. Kromě těchto kratochvílí fungovala ona učitelka také jako jakýsi barometr. Čím více se blížilo léto, tím kratší sukni měla na sobě, ...až se nakonec ztratila úplně. V poslední době však nosila pevně upnuté černé kalhoty, které jí sahaly až po lodičky na vysokých podpatcích, což mohlo znamenat jen jedno... Letošní zima bude opravdu tuhá.

Konečně dorazili do třídy v prvním patře, kde už na ně netrpělivě čekala Frída a podupávala si špičkou pravé lodičky. Oba slušně pozdravili „KUNDA PTÁK!“, načeš jim učitelka odpověděla „GUTEN TAG!“, potom se oba usadili

do svých lavic a čekali na zbytek třídy. Když se konečně všichni dostavili, až na Güntera, který byl nezvěstný, mohla výuka začít.

„Heute – wir – sprechen – einkaufen – über!“ ,řekla učitelka a vypadala dojmem, že je se svojí němčinou zcela spokojena. Jarda ani Blažena jí raději ani neposlouchali... Blažena měla až moc velký strach o svoje nové rádio.

„Myslíš, že ti ho vrátí?“ zeptal se Jarda.

„Pochybuju... Nechá mi akorát ty baterie...“ V tu chvíli si jich Frída všimla a vmísila se do rozhovoru...

„Ba-térié? Wí-bitté?“, snažila se vypadat dojmem intelektuální Němky...

„Ne, nabité ty krávo!“, zaječela Blažena a rozbřečela se.

Frída několikrát rychle zamrkala a pak přišla k Blaženě, aby se jí zeptala, co znamená ta „kráfo“. To byla chvíle, na kterou Jarda celou dobu čekal. Z kapsy vytáhl rtuťový teploměr, který rozlomil a jeho obsah vyklopil do Frídina hrnku na stole. Tak vcelku nepozorovaně proklouzl tam i nazpět. Teď zbývalo už jen čekat, kdy dostane paní rádoby učitelka žízu.

Požehnaná chvíle nadešla a Frída procedila skrze škvíry ve svých zubech kafe ze svého hrnku. Když zpozorovala, že jí každý sleduje s otevřenými ústy, rozpačitě se usmála a sklonila hlavu.

„Mí – pokračovat – budeš!, řekla, potom co polkla kávu.

„Jak – ty – přeložit: Chtěla – koupit – chleba – a – mlíko.“, a ukázala na Franceka. Většinu třídy přitom neuniklo, jak se Frída začíná nepřírozeně kroutit.

Blažena se přihlásila, jestli smí odběhnout na záchod a Frída jí to povolila, aniž by si byla vědoma, že za deset vteřin bude sama potřebovat.

„Copak je pančelko? Vám není dobře?“, zeptal se Jarda.

„Uličníku – tý! Tý – v – tom – prsty – máš?! Počkej – já – ukázat – ti!“ Šáhla do kabelky a vytáhla hadrovou panenku, které začala opakovaně bodat dlouhým špendlíkem do rozkroku...

„Chcípni – ty – hajzle!“ – to už učitelce znatelně vyrostly oči a vyřítla se na chodbu, kde si s mohutným řevem a s rukama sevřenými pevně v pěsti nad hlavou ulevila.

„Rozejděte se! Pančelka má jen erupivní průjem!“, komentoval stále přibývajícím přihlížejícím Jarda, „Tady opravdu není nic k vidění...“ Ostatně přihlížející se opravdu brzy rozešli... Učitelka ve vlastní šťávě totiž začínala poměrně zapáchat.

„Vzhledem k dnešní neblahé události...“ započal u večeře svůj projev ředitel „jsme nuceni dočasně zrušit hodiny němčiny paní učitelky Frídy Hululi, která dnes byla pravděpodobně postižena střevní chřipkou. Dále bych se chtěl, pokud snad někdo ví, kam se poděl Günter Bamberg, nechť to neprodleně oznámí. Mimochodem... V nejbližší době se má dostavit školní inspektor, aby vyřešil otázku další státní dotace, kterou naše škola tolik potřebuje. Očekávám vaši plnou spolupráci! Děkuji, dobrou chuť.“

Žáci se nedali dlouho pobízet a vrhli se do klobás, pod kterými se prohýbaly stoly. Vždyť to bylo poprvé po dlouhé době, kdy jim bylo dopřáno něco jiného než jen kuřecí maso domácí výroby.

„Co uděláme s Parkanovou?“ zeptala se Blažena po vydatné večeři.

„No...“ , začal Jarda... „...říkal jsem si, že by jsme ji mohli dostat na psychinu.“

„To je dobrý a jak to chceš prosím tebe udělat?“

„Nech to na mne... Zítra se ukáže!“

MISE 2.: OPERACE JOHANKA Z PARKU

Potom, co se rozneslo, že školu by měl v nejbližších dnech navštívit inspektor, aby tak rozhodnul v otázce dotace státu pro nadcházející rok, proměnila se hlavní budova a přilehlé komplexy doslova jakoby mávnutím proutku. Ze vstupní haly zmizela návěsná tabule se zněním: „Už vás máme hajzlové!“ a objevila se nová: „Nestyďte se propadnout... Opakování matka moudrosti“. V některých chodbách byli namontovány alespoň dvě žárovky a místní kněz zvaný bratr exorcista dostal nakázáno znovu vysvětit kapli, potom, co se v ní předloni oběsil školník. Zřejmě nějakým nedopatřením byla také prodloužena večerka až na desátou hodinu.

Jarda šel ze snídaně s ostatními spolužáky na první hodinu a v žaludku mu ležel tvrdý chleba s odpornou přírodní kuřecí paštikou. (Její výroba spočívala v tom, že se bez jakýchkoliv konzervačních látek semlely dohromady všechny kuřecí zbytky, počínaje hlavou a pařáty končeje)

„Alespoň nemůžeš říct, že tato snídaně nemá ani hlavu ani patu“ št’ouchl do Jardy Francek, který měl o něco zdravější barvu, protože jedl jen suchý chleba.

„Ohromně zábavné... Už někdo našel Güntera?“

„Pokud vím, tak ne... Podle mne se mu podařilo nějakým způsobem prchnout“

„Raději pohni, nebo to nestihnem.“

Zazněl gong, který ukončil přestávku a zároveň započal tolik nenáviděnou, stejně jako milovanou hodinu matematiky, kterou vedla padesátnice docentka Johana Parkanová, taktéž známá pod přezdívkou Johanka z parku, Johana s křivejma nohama, či frigidní Johana, protože o ní bylo všeobecně známo, že je stará panna. Ne snad proto, že by se s tím někde chlubila, ale s jejím zevnějškem se snad ani nic jiného očekávat nedalo... Pod šedivo-černými vlasy s neslušivě stříženým mikádem podle kastrolu se ukrývala malá kulatá hlava, která vzdáleně připomínala ropuchu s brýlemi. Celkový dojem potom umocňovaly pletené podkolenky křiklavé barvy na křivých nohách. A to jsem se ještě nestihl zmínit, o její hlasové indispozici...

„Do třídy! Zvonilo!“ Zaburácela učitelka. Zabouchla za sebou dveře a věčně nasoptěná učitelka došla pomalým krokem až ke katedře. Odkudsi ze vzdáleného rohu třídy přiletěla papírová koule, která jen taktak minula učitelku a odrazila se od tabule.

„Přestaňte s těma volovinama!“ pronesla učitelka a rychle se snažila zaostřit svými slepými očima směrem, kterým koule přiletěla.

„Napíšeme si příklad...!“, vydrala ze sebe rozlícená učitelka. „Pište si: Určete povrch jehlanové stříšky, jejíž podstava má poloměr t fi metry a výška střechy je sedm metrů...“

„Jehlanové čeho, pančelko?“ ,optal se relativně zdvořile Jarda Petříček, který jí popravdě nerozuměl každé druhé slovo.

„Stříšky! Kdybyste se učil namísto toho, aby jste se bavil se zbytkem třídy, tak byste to věděl.“ Učitelka mírně zbrunátněla v obličeji, ale na podobné narážky již byla po dobu své praxe zvyklá, a tak se nadále věnovala výkladu učiva a pomale znovu bledla a přicházela zpět ke svoji původní barvě v obličeji, tedy alabastrově bílé pokožce s dvojicí šedivých pytlů pod očima.

„Myslíte stříšky...?“ optal se po kratší odmlce znovu Jarda.

Učitelce se téměř okamžitě vrátil zkřivený výraz do obličeje, a zatímco padala křída z její ruky na zem, začala se třepat a rudnout, jakoby chtěla co chvíli odstartovat jako raketa. „Petříček k tabuli!“, zahřmělo od katedry. „Petříčku...Vy mne neslyšíte Vy rošťáku!?!“

„Myslíte mne pančelko?“ odpověděl Jarda.

„Ano Vás. Pojd'te k tabuli!“

„Ale já se nejmenuji Petříček ale Petřiček... To jste si mne s někým spletla“

„Neserte mne Petříčku a mazejte k tabuli!“ ječela rozrušená učitelka, které na čele naběhla modrá žíla.

„No no pančelko... Snad se tak moc nestalo. Dyt' Vy si tam stejně tak brbláte, že Vám není rozumět.“

„Já že brblá...“ nedopověděla, protože z rohu třídy přiletěla další papírová koule, která tentokrát svůj cíl zasáhla naprosto přesně a přistála v ústech učitelky.

„Jste příšerná třída...!!!“ vydrala ze sebe očividně rozladěná učitelka a téměř okamžitě se ozvalo „My víme!“

„Mám toho dost! Petříček se mnou půjde do ředitelny!“

Jardovi se úsměv z tváře vytratil až tehdy, kdy ho učitelka vyvlekla za límec ze třídy a jemu došlo, že učitelka výhrůžku zjevně myslela vážně. Zatímco ho učitelka dále táhla skrze temnou chodbu k ředitelně, Jarda přemýšlel, jak asi jeho neblahý život skončí. Po škole se totiž po večerech tradovaly historky, které vesměs hýřily dojmem, že z ředitelny nikdo jaktěživ nevyšel.

Přidal proto na odporu učitelce, ve snaze vysmeknout se jí z jejích kloubnatých prstů, ale bezvýsledně... Parkanová sevřela své pařáty ještě pevněji a Jarda pozoroval, jak se na špinavé podlaze objevila dvojice stop od toho, jak ho učitelka začala vléct.

Stále se blížili k mohutným dubovým dveřím prožraných červotočem tak, že by snad i skrz bylo vidět, a Jardovi připadalo, jakoby běžné žalostné výkřiky zoufalství učitelů a střídavě i žáků stále sílily.

„Počkáte tady, že ano?“ zeptala se úlisně učitelka, přestože sama dobře věděla, že ho připevnila k mohutné klince pouty, které odněkud znenadání vytáhla... Nato mohutně zabouchala klouby pravé ruky na dveře, až se z nich zaprášilo.

Po kratší odmlce se ozvalo tajuplné „Vstupte!“ učitelka na tuto výzvu proklouzla dovnitř a mohutné dveře s příšerným skřípěním uzavřela.

Jarda tam nečekal snad ani minutu, ale připadalo mu to jako celá věčnost, než se dveře znovu otevřely. Vyšla Parkanová, kterou něco zjevně potěšilo, protože díky jejímu úsměvu od ucha k uchu si Jarda konečně všimnul, jak moc křivé zuby učitelka skutečně má. Z výstřihu si vytáhla rezavý klíček na špagátě a otevřela želízka, která Jardu začínala již nepříjemně řezat do rukou. Potom ho vstrčila do ředitelny a provedla ho hustou šedivou mlnou až k oprýskanému stolu, za kterým ředitel kouřil svůj doutník a spokojeně pomlaskával.

„Tak ty rád trápíš jednu z našich nejlepších učitelek?“ zeptal se libově obtloustlý ředitel, který mezi tím odložil doutník a spokojeně si v klíně palci motal mlýnek.

„No, víte...“ dral ze sebe Jarda a snažil se vypadat nenápadně, což se mu s obdivuhodným nadáním i přes hustou mlhu ani trochu nedařilo.

„Vím co?“ zašklebil se ředitel a díky blesku, který udeřil do suché hrušně na dvoře se zaleskla jeho pleš.

„Já, já za nic nemůžu!“ uskočil Jarda o krok dozadu až bolestivě narazil hlavou do knihovny. Při pohledu z tohoto úhlu ho nyní nešokoval jen celkový zjev za břicho se popadající učitelky a ředitele, kterému do klína zrovna ukápla lepkavá slina, ale i fotografie na stole, která se najednou objevila za závojem mlhy.

„Kristepane!“ vyjekl Jarda... Na fotografii byla pózující Parkanová jen v podvazcích... Něco tak odporného snad ještě nikdy neviděl. Jakoby se sním celý svět zatočil. Udělal několik

malátných kroků stranou, než se v bezvědomí sesunul na podlahu.

Probudil se až několik hodin poté. Ležel uprostřed kuchyně, která sloužila zároveň jako ošetrovna na masivním dubovém stole. Nejprve se polekal, že oslepl, teprve potom nahmatl syrový řízek, který mu přes oči přehodila uklízečka, která pracovala zároveň jako kuchařka a ošetřovatelka.

„Co to ksakru... Fůj!“ Jarda nahmatal flákotu masa a s nelibostí ji odhodil na zem. Šelestění a kdákání, které bylo doposud slyšet kdesi za kredencem náhle ustalo a za nedlouho se objevila i uklízečka s podřízlým kuřetem v levé a kudlou v pravé ruce. S grácií, kterou musela tato osoba pravděpodobně dlouho cvičit odmrštila nůž, který se následně zabořil do futra, až z něho odcákla kuřecí krev. Uklízečka se potom sehnula pro řízek a připlaskla ho Jardovi zase na oko.

„Hen ho tam nech, ať ti to spleskle... Dyť to musela bejt rana jak vod vola!“ pronesla jadrnou hantýrkou, vytáhla kudlu ze dveří a odešla s ještě se třepotajícím kuřetem nazpět. Jarda až teď nahmatal na oku velikou bouli a pomale si začal dávat dohromady, jak se sem vlastně dostal.

„Matika... -Parkanová ...-ředitel ...-podvazky ...-JEŽIŠI!!!“ jeho poklidné rozjímání přerušilo bezhlavé kuře, které odněkud vyběhlo a cákalo všude okolo sebe krev. Zvláštní přitom bylo, že do všeho naráželo, jakoby bylo úplně slepé...

„Pocem ty ludro! Ti zakrótím krkem ty svině! Kdo to má po tobě furt utírat...“ Obézní paní tentokrát sprintovala a místo kuřete držela v ruce zkrvavenou paličku na maso, kterou hodila po kuřeti. Nejspíše to byla vina rozpité láhve rumu, která

čouhala dámě ze zástěry, protože se netrefila do kuřete, ale do dveří, které se rozletěly. Kuře vycítilo únikovou cestu a zmizelo v temné chodbě.

„Ta sviňa!...“ víceúčelová uklízečka náhle utichla, protože se ve dveřích objevila trojice osob. Francek Hrůžků, Bláža Macková a Josif Šťůral z východního Slovenska. Tři Jardovi spolužáci a zároveň jeho nejlepší přátelé v tomto ústavu pro beznadějně žáky.

„Ty žiješ?, zeptala se Blažena...

„Nie, vyzerá ako mrtvý ty huso blbá“, doplnil Josif a z jeho výrazu v obličeji nebylo vůbec jisté, v jakém smyslu tuto větu myslel.

„Znám tajemství ředitelovy pracovny...“ řekl tajuplně Jarda.

„Taková volovina, to se jaktěživ neslyšela. Chuděra blózní!“ mávla tučnou rukou uklízečka a za chvíli už zase mordovala kuřata k večeři. Jardovi spolužáci však byli opačného mínění. Všichni tři na něj kulili oči a lapali po dechu... (Francek a Josif kvůli tomu, že byli touto zprávou opravdu překvapeni, zatímco Blažena trpící akutní hematófobií si všimla všechny krve okolo a dostala záchvat)

„Parkanová není panna!“, pokračoval Jarda a zdálo se, jakoby ani jeden z jeho posluchačů snad ani nedýchal...

„...Spí s ředitelem. Má na stole její fotku. Pózuje na ní jen v podvazcích!“ Josif a Francek takřka společně polkli na prázdno, zatímco se Blažena složila k zemi.

„Pojďte... Snad raději půjdeme. Pováš nám to někde jinde a hlavně v klidu“, pronesl Francek a táhl konsternovanou Blážu za nohu ke dveřím.

„Prepačte, čo bude k večeři?“, zeptal se Josif, když mu na chodbě pod nohama prokličkovalo bezhlavé kuře.

„Dneska kuřecí, proč?“

„Už zase? Kedy bude něčo iného?“

„Myslím, že na zítra jsou ohlášeny zabíjačkové hody.“

„Bravčové maso? Kde ho sebrali?“

„Moc se neptej a buď rád. Kdoví, kdy zase dostaneme něčo jiného než kuřata, které krmí bůhví čím.“, odpověděl Francek, když u dívčích cel opřel Blaženu o mříže. Než došli i ke svým celám, vypověděl jim Jarda ještě to, co se stalo v ředitelně a shodli se na tom, že to tak v žádném případě nemůžou nechat... Že přeci jen budou potřebovat plán B...a chtějí-li zničit Parkanovou, musí s ní zničit i ředitele...

MISE 2.: JOHANKA Z PARKU – PLÁN “B”

Tu noc se spalo špatně asi každému... Na záchodě se dveře netrhly, protože každý musel zvracet. Skoro by se dalo říci, že se kuřata chtěla za něco pomstít. Za šera potom ještě rozhlas oznámil, že se ztratil další student – Ota Tučný... Každému hned bylo jasné, že člověku, jehož jméno dělá jeho postavě čest se nemůže podařit přelézt ostnaté dráty, které jsou obehnané okolo pozemků školy stejně jako Günterovi.

Francek cítil potřebu promluvit si s ostatními, a tak se u každého stavil... Stejně nikdo nespal.

„Preča si máme dávat sraz priemo pred ředitelnú?“ zeptal se Josif a vyslovil tak otázku i dalších účastníků.

„Nedíváš se na bondovky? Pod svícnem je tma... to nevíš?“ řekl Francek, ale setkal se s nepochopením u ostatních...

„Bacha někdo jde!“, šeptla Bláža a strčila všechny tři do nejbližší třídy.

Byla to kuchařka, která nesla v rukách kudlu a kuře. Zabouchala na dveře a po chvíli se ozvalo rozespale „...dále...“. Kuchařka otevřela dveře dokořán a zmizela v závoji dýmu.

„To mu chce to kuře podříznout v posteli?“ , zeptal se trochu s obavami Jarda. Přilepili proto svá ucha ke dveřím skrz které bylo díky červotočům dokonale slyšet.

„Já tu sviňu nemůžu zabít... Dneska snídaňa nebude!“

„Ále, že by se v kuchařce hýblo svědomí?“ šeptla Blažena.

„Nevím... Pojd'te raději odsud... Stejně si myslím, že dnes nikdo hlad mít nebude“ Okolo nich prosvištělo bezhlavé kuře...

„Nemělo by to kuře být už dávno mrtvé?“

„Nevím... Sváb prý vydrží žít bez hlavy devět dní, než zemře hladu.“ , řekla Blažena, než uklouzla na schodech po druhém kuřeti.

„Nezdá se vám to tak trochu divné?“

„Snídaně stejně není... Máme ještě dost času, než začne výuka... Skočíme se podívat do kuchyně, co se tam vlastně děje.“

„Já snad ani raději nepůjdu...“ řekla Bláža, a nikdo se jí po včerejším zážitku ani nedivil. „Půjdu si sednout do své cely. Až se vrátíte, řeknete mi, co jste našli.“ Na konci schodiště se odloučila a uklouzla na dalším kuřeti.

„Proč jsi nás zavolal k té ředitelně?“ , zeptal se Jarda.

„Není to zase až tak úplně jisté, ale možná, že vím jak zastavit řádění Parkanové a ředitela...“

„Ako?!“, zeptal se Josif.

„Na internátě ve třetím patře má celu kluk, který sem byl umístěn kvůli přechovávání drog a omamných látek... Někteří lidé mu říkají...“ zastavil se pod jedinou svítící žárovkou v chodbě, takže vypadal velmi tajuplně „Trávníkář... Stačí, když mu někdo podstrčí doutník domácí výroby a události naberou samy rychle spád...“

„A co chceš dělat s Parkanovou?“

„Podívej!“, načež Francek vytáhl rezavá želízka...

„Kde jsi je sebral?“

„Vypadly Parkanové, když v noci běžela na záchod.“

„Tý vole! Chceš je oba nafetovat?“

„Jo!“

„Mimochodem... Co chceš vlastně v kuchyni hledat?“

„Sám pořádně nevím. Potřebujeme nějaké vodítko. V kuchyni pod kredencem jsou prý padací dveře, pod kterými kuchařka chová slepice... Tam se musíme dostat.“

Všichni tři pomale sešli až ke sklepení, ve kterém byla kuchyně. Ani jednomu neuniklo, že čím více se přibližovali, tím více slepic se po chodbách potulovalo. V tichosti proklouzli do kuchyně a pokračovali až ke kredenci, kde prve kuchařka zařezávala kuřata... Již z dálky bylo slyšet hlasité kdákání...

„Kristepane, ještě že nešla Blažena... S tou by to řízlo o zem že by se z toho už neprobrala...!“ Za kredencem stála kuchařka a učila žáčky, které byly za trest po škole podřezávat kuřata.

„Kurňa, holky! Přestaňte dělat voloviny a kókejte na mne. Takle ju chytněte pod voletem chňapněte kudlu a fíkněte... Je to tak složitý?“ Očividně bylo... Šokovaná děvčata týmově vraždila kuřata tím způsobem, že jedna slepici držela pod krkem a druhá zatím tu první řezala do palce. To ale ani jedna šokovaná dívka netušila... Celkový dojem přesto umocňovala stále přibývajících bezhlavá kuřata, která nemotorně narážela do sudů s krmivem.

„Ježiši mě je blbě... Pojd' odtud!“

„Snad máš i pravdu...“

Odebrali se na zpáteční cestu k Blaženě, netušíc, co je za chvíli čeká... Procházeli cestou, kterou sem prve přišli, když tu najednou za rohem na konci chodby vykoukla Günterova hlava...

„Koktavej Güntere...! Jsi to ty?!“ Günter se podíval směrem, kterým stáli všichni tři hoši a trochu pitomě se zatvářil...

„Jsi to ty? Řekni něco!“

„KO-KO. KO-KO-KO-KO-DÁK“, řekl Günter a rozběhl se ke trojici. Až v záři jediné žárovky si všichni tři uvědomili, že se jedná o bezhlavé kuře, které někde vyšťouralo hlavu Güntera a narazilo si ji na krk. Günterova hlava, která již mírně podléhala rozkladu proběhla společně s kuřetem okolo trojice a zmizela ve tmě...

„Viděls to? To byl Günter!“

„Není on náhodou alergický na peří?“

„Prepačte... čo to hovoril?“

„Jestli tady pobíhá Günterova hlava,... kde je jeho zbytek?“

„A kde je Ota?“... to byly otázky, na které si zatím sami nedokázali odpovědět. Šokováni vyšli nahoru k dívčím celám, kde už čekala Blažena, která ale odmítala svoji celu opustit, protože potom, co uklouzla po pátém kuřeti si o kliku natrhla nosní díрку. Pověděli jí, co se stalo, i to že potkali na chodbě zbytek Güntera a Blažena se bezvládně sesunula k zemi.

„Co naplat... Musíme k Trávníkaři sami.“, konstatoval Francek, když probrat Blaženu nepomáhalo ani silné proplesknutí její papule.

Ve třetím patře se již u schodiště na stropě objevil nepatrný závoj kouře, který směrem k cele Trávníkáře nejen houstl, ale i tmavnul. Sám Trávníkář, zřejmě pod vlivem nějaké látky, nechtěl za mohutný doutník vůbec nic a ještě jim popřál šťastné Vánoce.

„Kdo půjde za ředitelem? Se mnou teda nepočítejte!“ řekl Francek a očima zabrousil po Jardovi.

„No tak jo... Stejně už jsem tam byl... Myslím, že teď už mne nemůže uvnitř nic překvapit.“

Vypletl Blaženě z mastných vlasů růžovou ušmudlanou stuhu a udělal na doutníku velikou mašli. Teprve potom zabouchal na dveře ředitelny a čekal.

„Dále!“ , zabrblal ředitel a rozkašlal se.

Jarda zmizel v hustém dýmu a podle kašle se pokoušel najít směr, kterým by měl být ředitel.

„Brý dén! Tohle Vám posílá pančelka Parkanová...“ a zamával řediteli doutníkem před očima. Zatímco ředitel blaženě pomlaskával a chrochtal, Jardovi spočinula v knihovně na očích objednávka na příručku „Kladivo na slepice pro začátečníky“. Nepozorován zastrčil cár papíru do kalhot a na roh stolku položil klíčky od želízek. Potom se rozloučil se stále více kašlajícím ředitelem. To už ale všichni tři stáli za dveřmi a poslouchali, jak se kašel stále více podobá nepřítomnému smíchu ředitele. Popravdě řečeno, i červotoči ve dveřích přestali požírat dřevo a začali lézt ze svých děr jako žížaly po dešti...

„Paráda... Teď je na řadě Parkanová.“ , řekl Jarda a nakopl slepici, která se mu připletla mezi nohy.

„Tu by si mohla vzít na starosti Blažena...“ konstatoval Jarda

„A myslíš, že se už probrala?“

„Uvidíme.“

SLEPIC PÍRKA A JINÉ KRATOCHVÍLE

Po pravdě řečeno na tom byla Blažena až moc dobře... K mřížím u cely měla připoutanou slepici, kterou mlátila přes pařáty ocelovou tyčí.

Na otázku, proč to dělá, odpověděla, že učí slepice stepovat. To se ale po chvíli ukázalo být jako úplně zbytečné, protože slepice postupně o všechny své prsty přišla, až nakonec ztratila pevnou půdu pod nohama a upadla na zem...

Bláza znuděně odhodila tyč a očima šmejdila po okolí, co by mohla rozbít, nebo komu by něco mohla utrhnout. Když se jí před očima zaleskly rezavé náramky, zeptala se téměř okamžitě „KDO, KDE?“ Chvíli nato už pádila za Parkanovou do jejího kumbálu v šestém patře a z kapsy jí vysely želízka. Popravdě ještě nevěděla, jak přiměje učitelku, aby si je nasadila. Napadla jí pohádka o perníkové chaloupce, jenže mezi želízky a lopatou je přece jen malý rozdíl. Sebrala všechnu odvalu a bouchla několikrát do dveří.

„Dále!“ zaskřehotala učitelka která u akvária zrovna krmila svoji oblíbenou pyrani.

„Brý dén! Pan ředitel se nechává poroučet...!“

„Tak ten můj ředitel přece jen nezapomenul na moje narozeniny? To je báječné... Já vím, měla bych si to nejprve rozbalit sama, ale co to je?“

„On, víte..., on Vám posílá náramky...“

„Náramky? Jistě budou zlaté, že“

„Už se nemůžu dočkat, až se s nima ukážu před celým učitelským sborem. Fepáková závistí bouchne... Nasad'te mi je...“ otočila se v křesle směrem k ušmudlanému zrcadlu na stěně, zavřela oči a napřáhla před sebe ruce.

„Jste si jistá? Nebudete se řediteli cítit až moc zavázaná?“

„Ó ano... Je to jen drobná pozornost od mého kolegy... Taková maličkost přece nemůže svazovat...“

„Když myslíte...“ ozvalo se hlasité CVAK, CVAK a pedagožka udělala nechápavou grimasu.

„Nepůjdete panu řediteli poděkovat?“

„Snad ani ne! Okamžitě mne pus'te, nebo z toho ponese te následky!“

„I kdybych chtěla, klíčky nemám já.“

„A kdo je má?!“

„Ředitel... Jestli mi nevěříte, pojd'te se se mnou podívat.“

„Tohle by mi přece neudělal...“

„Tak co půjdeme dobrovolně, nebo Vám mám pomoci?“

Několik okamžiků potom už učitelka cupitala za podpory několika uštědřených kopanců do ředitelny, ze které se ozývalo divoké vití... Je zvláštní, že přestože se veřejně vědělo o tom, že ředitel je teprve druhá generace svého druhu, která chodí po dvou, stačilo tak málo, aby se řediteli vrátil přirozený inteligenční koeficient...

„Jestli je ten Váš cukrouš neshodil na zem, tak ty klíčky najdete na rohu stolu...“, přihodil Jarda, než po učitelce mezi dveřmi skočil ředitel a ta i sním zmizela v hustém nazelenalém dýmu.

„Rychle, zavři to, než se vrátí!“ Opravdu... Netrvalo dlouho a do dveří začala Parkanová vztekle kopat...

„Puste mě!!! Vy hajzlové! Pane řediteli... Vám něco spadlo na zem? Pane řediteli... Vy zvíře... co to, -ah, děláte?“

Postupné ječení učitelky se taktéž změnilo v šílený smích, a tak Francek přišel k názoru, že je ten správný čas vypustit zvěř...

Na ocelově pevné tváři učitelky byl nyní tak veliký úsměv, že by to některé slabší povahy snad až k smrti vyděsilo. Společně s ředitelem hnala před sebou Güntera, který ale brzy zabočil do vedlejší třídy. Samotný ředitel měl na hlavě učitelčiny svršky a oba si to šinuli skrz temnou chodbu ke schodišti, ze kterého shodili inspektora. Ten přijel na svoji nečekanou kontrolu a začal po pádu rychle psát do svého notýsku „... ředitel se svojí kolegyní pobíhají po chodbách ve snaze navodit dojem brazilského karnevalu... Poznámka: Zeptat se na plastice, kolik stojí silikonové prsní implantáty pro učitelku...“ Potom se rozběhl za dvojicí.

Všech pět je pozorovalo, tedy Jarda, Blažena, Francek, Josif a kuře s Günteovou hlavou. Blažena se probrala jako první a zaječela „Hele Günter“, čímž přerušila oddychovou idylku.

„KO-KO-DÁK!“ Zakdálal Günter, a před tím, než se i on rozběhl pryč, zahodil hlavu, a upustil na zem vejce, které se o chladné dlaždičky rozprsklo.

„Proboha! Začínají se množit!“, konstatoval Francek...

Blažena poukázala na běžně zaběhnutou praxi, že „Vojenské pakty s největší pravděpodobností doufají, že okamžitě po uzavření celosvětového míru se objeví nějací vetřelci.“ A protože nesmrtelné slepice nejsou zase až tak běžnou záležitostí, došla logicky k závěru, že světový mír už byl vyhlášen.

Josif ji uklidnil, že útok mužičků z Marsu je zhruba stejně pravděpodobný jako celosvětový mír, ale Jarda dodal, že podle některých vědeckých předpokladů je ovšem útok zelených mužičků z Marsu přece jen o něco pravděpodobnější...

Skeptická Blažena poznamenala, že ve válce proti veverkám nemají šanci veverky, asi tak jako že ve válce se zelenými mužičky nemá žádnou šanci lidstvo. Nakonec všichni došli k názoru, že mají-li svět zachránit, musí to udělat co nejdříve, dokud se ještě kuřata nezačala naplno množit.

„Ale kde hledat všechny kuřata...?“ ,zeptala se Blažena.

„Hádal bych, že budou mít hlavní hnízdo dole v kuchyni pod kredencem. Mají tam krmení, a krom toho jsou tam i navyklé.“

„No a jak je tam chceš všechny nahnat?“

„Půjčíme si kostelníkova Alíka... Ten prý prožene každou slepici, na kterou jen narazí...“

Za chvíli už stáli u školy před hlavní bránou a Josif sundával dvoumetrové obludě z čumáku košík. Jakmile psisko zavěťřilo čerstvou stopu slepic a nic netušících žáků, začal vrčet a rozběhl se do školy... Bohužel i s Jardou, který ho držel na vodítku.

„Míří ke sklepu!“ , zaječela Blažena, a rozběhla se s ostatními po schodišti dolů. Znovu byli nuceni procházet temnými chodbami školy a znovu potkávali kuřata, která se jako lavina hnala do kumbálu pod kuchyní...

Konečně dosáhli svého cíle. Z prostoru za kredencem vycházela jasně zelená záře.

„Co to je?“ zeptala se Blažena.

„Pamatuješ si na tu zprávu v rádiu, jak ukradli ten kontejner s vyhořelým palivem z Temelína?“ , povídá Blaženě Jarda, který vyšel i se psem ze stínu.

„Jo.“

„Ti hajzlové to těm sviním míchali do žrádla, aby rychleji rostly.“

„No tak to jim teda moc nevyšlo.“

„Co s těma kuřatama?“ zeptala se Bláža.

„No pokud nemáš nápad ty, jak se jich zbavit, tak potom už asi nikdo.“

„A co to jen přiklopit a něčím zatěžkat?“ Popravdě to byl nejlogičtější závěr, ke kterému mohli dojít. Zabouchli proto dveře a přitáhli na ně kredenc. Právě včas... Do ošetřovací části kuchyně totiž už začínaly proudit zástupy žáků, které pes pokousal.

FUNUS A GODZILLA

Jarda šel v pozdních odpoledních hodinách na procházku po okolí školy. Bylo to sice zakázané, ale teď, když byl ředitel společně s vrchní inkvizitorskou školou zfetovaný a vesele laškovali na hrobě jeho zesnulé manželky na školním hřbitově, nemuseli se bát, že by je někdo chytil.

U jednoho nevykopaného hrobu však stál kostelník a táhl za sebou bezvládné tělo zástupce, který měl mít zítra pohřeb...

„Sím, co to děláte?“ , zeptala se Blažena.

„Inu, zima přišla letos trochu brzo... Země je celá promrzlá a s tím hrobem se mi taky moc kopat nechce, tak zkusím, jestli to třeba ještě nerozchodí...“ Imbecilnímu kostelníkovi zřejmě nikdo nevysvětlil, že člověk bez mozku není schopen chodit, i když v případě zástupce... Kdo ví...

Jarda šáhl do kupy hlíny, která byla volně pohozená opodál...

„Kdo to je?“, zeptal se Jarda a ukazoval na lebku, kterou držel v ruce.

„To je bývalý ředitel. Minulý rok ho nešťastnou náhodou třikrát přejel kamion.“

„A tak to jo. Být, či nebýt?...to je ta otázka“, odpověděl Jarda trochu zhnuseně, protože z levého oka vykoul červ.

Ten večer se už nic zajímavého nestalo... Poprvé po několika dnech zavládl ve škole v noci klid. Každý spokojen usínal s pocitem plného žaludku a kuřata ve sklepě pozvolna vzdávala svůj boj o druhý život... Jen z dálky se občas ozvalo zavítí ředitele a Parkanové, kteří se doposud toulali v okolí školy.

Ředitel šokoval hned při snídani... Nejprve Blaženu v ústním podání podmínečně vyloučil za spoutání učitelky Parkanové. Ostatní kupodivu nechal být na pokoji. Zřejmě proto, že měl ze včerejška pěkné okno, a tak si nepamatoval, co se vlastně stalo. Žáci potom dostali po jednom rakvičky se šlehačkou k snídani, což ředitel komentoval jako „Užijte si je, jsou to dnes jediné rakvičky, které vidíte...“ Jak to ředitel doopravdy myslel se žáci přesvědčili až na školním hřbitově za školou při pohřbu zástupce školy.

Ředitel projevil vrozený instinkt ušetřit prakticky na všem byť jedinou korunu, a tak nebyla panu zástupci zakoupena žádná rakev a k nohám mu byla položena Günterova hlava naložená v lihu, což ředitel zdůvodňoval „...jako odkaz budoucím generacím...“ Při spouštění zástupcova těla do hrobu byly namísto čestné salvy z mušket použity papírové pytlíky, které zvláště potom ve spojení i s dalšími úsporami

školy nebyly zrovna nejefektivnější... Při explozi pytlíků se totiž jeden z těch co byly pověřeni uložit pomocí lan zástupce do hrobu polekal a povolil provaz o trochu dříve než ostatní, což mělo za následek to, že se z pedagogovy hlavy vykutálel krví zbarvený tenisák. Reakce byly vesměs všestranné... Zatímco Parkanová řediteli šeptala do ucha „... sem si fíkala že byl chytřejší...“, Blažena omdlela a padla za zástupcem do hrobu.

„Sešli jsme se tu na tomto funusu,...“ , ujal se slova ředitel, „...abychom uctili památku tragicky zesnulého kolegy,manžela, poskoka, rohožky u dveří a v neposlední řadě také zástupce, na kterého v pondělí spadl znenadání zbloudilý meteorit. Není to přeci zase tak dlouho, kdy nastoupil po převratu z vysoké funkce do role zástupce našeho ústavu. On sám, stejně jako všichni ostatní členové jeho rodiny byli neobyčejně odvážní. Vzpomeňme proto také například na jeho staršího bratra, který za druhé světové války osudové zimní noci zahynul, když se sám s batohem plným granátů vrhl pod nepřátelský spojenecký tank se slovy: ZA STRANU A ZA LIDI!!!“

„To nefekl...“, přerušila jeho řeč Parkanová, která začala koutkem úst šeptat.

„A co teda řekl?“, zeptal se na oplátku ředitel.

„Zástupci bylo sice špatně rozumět, ale vím naprosto jistě, že jeho bratr tehdy křičel: ZASRANÝ NÁLEDÍ!“

„Aha... No to nevadí... Mimochodem... Od zítřka jsou obnoveny hodiny němčiny. Stávající učitelku Frídu Hululi bude prozatím zastupovat nová učitelka Hilda van der Graf... Jo, ještě bych chtěl říci, že se včera ztratil v naší škole inspektor. Pokud ho někdo viděl, seberte mu jeho zápisník a přineste ho“, ukončil ředitel proslov, načeš zástupci hodil do ksichtu hroudu hlíny. „Budíš mu země lehká!...“ Z konce jeho projevu tak nějak vyplynulo, že jim zase až tak nejde o inspektora samotného, ale o to, aby škola dotaci přece jen dostala. Stejně to bylo divné... Dříve se lidé ve škole také ztráceli, ale ne tak moc, jako letos. Zatímco se žáci loučili se zástupcem podobným způsobem jako ředitel, ostatní šli courem ke škole. Dokonce se mezi žáky brzy roznesl i jakýsi bodový systém, podle kterého si mohli studenti připsat na konto určitý počet bodů, když například trefili nosní díрку, oko, nebo zástupcovu otevřenou sanici.

Trojici táhnoucí za sebou Blaženu brzy dostihla Parkanová. „Nemyslete si, že vám to jen tak projde... Garantuji vám že jestli se mnou pfijdete ještě jednou do křížku, budete příští nezvěstní vy.“ Jarda si otřel poprskaný obličej a pohlédl na pedagožku, která překračujíc náhrobky spěchala k řediteli.

„Neskončilo to...“, poznamenal Jarda.

„Ta bába má snad sedm životů.“ , řekla Blažena, která se zrovna probudila.

„Čo bude k obedu?“ , dodal Josif.

„Tebe ale opravdu zajímá jenom to žrádlo, že?“

„No, zase tak blbá otázka to není... Ted', když jsme se konečně nadobro zbavili kuřat, by mohl být o něco větší výběr jídla...“

Opak byl pravdou... K Obědu sice žáci dostali řízky z králíka, to se však brzy ukázalo jako zaběhnuté pravidlo, jindy byly obědy a večere servírovány ve formě vcelku nesyťého CSKU (co si kdo urve), a tak se studentům po drůbeži po čase začalo stýskat...

Po páteční snídani pospíchali studentíci na první hodinu němčiny s novou učitelkou Hildou. Z informací, které doposud mezi širé žactvo prosáklo, se dalo usoudit, že zmíněná Hilda, celým jménem Angelika de Hilda van der Graf je potomkyní slavného aristokratického rodu. Její strýc se proslavil jako konstruktér Vandergráfova generátoru a o jejím otci bylo známo, že za druhé světové války zemřel v koncentračním táboře. (patřil k předákům SS a spadl z hlídací věže).

Minuty pomale plynuly a když se učitelka nedostavila ani deset minut po zvonění, začalo žactvo povykovat. Tu se však všem podlomily kolena... a znovu... a znovu... Bylo to zemětřesení? Buch... Buch... Otřesy stále sílily a nabíraly na intenzitě. Některé špinavé okenní tabulky popraskaly a škvírami začalo proplyvat životadárné světlo, přestože venku bylo jen o něco méně temno než uvnitř školy.

Na konci chodby se objevil tank... Ne nebyl to tank... Některým žákům utkvěla v představě legenda o Golemovi, který měl být někde ve škole zakopán. Žáci byli natolik šokovaní, že namísto bezhlavého úprku stáli na místě jako přikovaní. Zatímco se gigantický objekt přibližoval, spadlo na zem několik obrazů a Blažena. Naštěstí se ukázalo, že se nejedná o bezprostřední nebezpečí, nýbrž o poněkud vzrostlejší učitelku Hildu... Když byla Hilda takhle blízko, už ani nevypadala tak hrozivě. Popravdě z ní šel strach ještě větší. Pod vysoce načesaným účesem tvořeným z fialových vlasů se nacházela hlava podobná kouli na kuželky, která zjevně měla i stejnou tvrdost. Pod širokými rameny se nacházely dva mohutné airbagy, které měly s největší pravděpodobností monstrum uchránit zranění, kdyby se jí snad nepodařilo včas zabrzdit před překážkou, - v tomto případě v úzké uličce bezradnými studenty. Největší údiv však klidila pneumatika kolem pasu, se kterou by směle mohla provozovat reklamu na Michelin. Její ruce, které se již v dálce divoce pohupovaly, připomínaly větrné mlýny, a na nohách, tvořenými dvěma urostlými kýtami byly mnohem větší boty, než kdy nosil Daniel Hůlka.

„Guten Tag, Kinder!, řekla pedagožka a na hubě vykouzila takový úsměv, ze kterého se všem udělalo špatně. - Tedy kromě Blaženy, která už se na zaprášené podlaze nějakou tu chvíli válela.

„Kristepane ona umí německy!“ S něčím takovým se prakticky nepočítalo...

VELKÝ ZAČÁTEK MALÉHO KONCE

Svátky všech svatých se blížily a den ode dne kvapem ubývalo světla. Dosavadní problémy se na škole jakž takž uklidnily (za poslední měsíc se ztratili pouze tři žáci, mezi nimi byl i Josif Štůral), po hřbitově se sice potuloval zástupcův duch, ale díky jeho pomalosti a neohrabanosti se ho nikdo nemusel bát... Klid trval však pouze do teď. Index každého žáka nyní zdobily sbírky pětetek, které Hilda rozdávala plnými rukama. Krom toho bylo také načase konečně skoncovat s Parkanovou a udělit jí životní lekci a to zavčas, protože ředitel oznámil, že si jí chce co nevidět vzít za manželku. Všeobecně se o ní vědělo, že v mládí byla zapálenou členkyní komunistického spolku Jiskra (koneckonců, spolupracovníci ji museli oslovovat „soudružko“ ještě dnes), a že krátce po převratu pracovala jako poradkyně Viktora Koženého v ohledu financí. A tak jednoho podzimního dne...

„Tfido, posadte se! Kdo chybí, kdo je nezvěstný a kdo mrtvý?“, započala výuku učitelka.

„Pančelko... Můžu se Vás na něco zeptat?“, pravil Jarda.

„Ale rychle prosím, jsme o čtyři hodiny pozadu.“

„No... mému strýci se tuhle stala taková překerní věc. Pracuje jako zedník, a před časem měl nehodu. Jen bych se chtěl zeptat, kolik asi tak může dostat na pojištění...“

„Tak dobře... začněte.“

„Strýc si úraz vlastně způsobil sám. Byl zaměstnán jako zedník a osudový den pracoval zcela sám na stavbě domu. Po dokončení mu zbylo asi 250 kg cihel na střeše.“

Sešel tedy dolů, a tam přes kladku vytáhl nahoru po laně prázdný sud, do něhož hodlal uložit zbývající cihly. Lano dole strýc pevně zabezpečil a šel na střechu naložit cihly do sudu. Po naložení všech cihel sešel opět dolů, aby spustil sud s cihlami. Už ve smlouvě měl uvedeno, že vážil pouze 75 kg.

V momentě, když lano odvázal a držel ho jen v ruce, ujistil se o správnosti působení gravitace. Jak jsem již řekl, sud, který sám o sobě vážil 25 kg, byl naložen 250 kg cihel.

Jak si jistě domyslíte sama pančelko, jeho váha 75 kg nemohla udržet tak těžký sud a než si to uvědomil, byl v prudkém pohybu vzhůru a sud, který byl na úrovni střechy, naopak v prudkém pohybu dolů.

Zhruba na úrovni třetího patra se setkal s proti pohybujícím se sudem, což vysvětluje naražení hlavy, zlomeniny krku a lícni kosti. I nadále však pokračoval směrem vzhůru, až se zastavil s prsty v kladce.

I přes velkou bolest se však držel lana. V tom samém momentě sud s cihlami dopadl na zem a rozbilo se mu dno.

Jak už jsem se zmiňoval, sud sám o sobě vážil 25 kg a on, jak všichni dobře víme, jen 75 kg.

Působení gravitace pokračovalo dále, a jak si jistě domyslíte, situace, kdy byl strýc se svými 75 kg nahoře a sud vážící pouze 25kg dole, nemohla setrvat. A tak se v mžiku ocitl v prudkém pohybu dolů a prázdný sud v prudkém pohybu naopak nahoru.

Zhruba na úrovni třetího patra se opět setkal se sudem, tentokrát prázdným. To ostatně vysvětluje zlomeniny obou kotníků. Dále strýc pokračoval směrem dolů, kde prudce narazil na zem, což vysvětluje ta rozdrčená kolena a sedací kloub..."

„No, to je pěkné... To by mohl dostat takových... jeden... dva... tři..."

„To ještě není všechno pančelko... Strýc v bolestech a bez vůle pustil lano, na jehož druhém konci přes kladku visel prázdný sud beze dna. Působením gravitace se ocitl v prudkém pohybu dolů, přesně do míst, kde strýc bezvládně ležel.

To vysvětlovalo ta tři zlomená žebra.

To by tak nějak bylo všechno... Co myslíte, kolik by strýc od pojišťovny dostal?

Učitelce v hlavě něco hlasitě cinklo, vyplázla jazyk, a někteří žáci dokonce odpřísahali, že se v očích Parkanové na okamžik objevily dva zlaté znaky dolarovek.

Už se z toho nevzpamatovala. Ležela tam na zemi na zádech a prsty, kterými si přejížděla přes ústa vyluzovala hlasitě „BLEM, BLEM“

Pocit vítězství nad učitelkou kterou odvedli ve svěrací kazajce, a dojmem, že odpadnou hodiny matematiky velmi brzy vystřídalo zděšení, pocit vzteku a bezmoci. Ještě týž den se totiž po malém zemětřesení protlačila úzkými futry dveří Hilda...

Hilda –
uprostřed se
svými sestrami
Marunou a
Věrou

„Halo Kinder! Ich bin ihre neue Mathe Lehrerin!“, řekla učitelka, která měla své obvykle načesané vlasy nyní stažené do dvou culíků, které jí divoce vlály okolo nosu.

„Já věděla, vy všichni neuměla docela dobře německy jako já, a tak já vám chtěla pomoci... Dneska ale udělala malá pauza a šla se podívat, jak já jim zatancovat balet...“ Opravdu... Učitelka, která byla po zbourání vídeňské filharmonie vyloučena ze sboru národních baletek, byla navlečena do silonového bílého kombiné, okolo pasu měla širokou sukýnku a na nohách cvičky, které jí byly očividně malé.

„Na gehem wir! Los!!!“, učitelka se znovu protlačila dveřmi a valila před sebou třídu do suterénu, kde byla tělocvična...

Vystrašené žáky rozsadila po obvodu celé tělocvičny. Zvláštní přitom bylo, že většina studentů se krčila v rozích. Krátce nato se učitelka uprostřed rozlehlé místnosti uklonila a zvedla levou nohu do úrovně svých očí... Popravdě žáci nebyli schopni rozlišit, jestli učitelka začíná souboj Sumo nebo balet.

S nohou opět udeřila do země a ze zdi se odloupl kousek omítky. Učitelka se roztočila jako čamrda, potom udělala holubičku a pade-de, což tedy vypadalo spíše jen jako pade, protože učitelka zakopla o švédskou bednu a sekla sebou o zem, zatímco bedna proletěla oknem. Hora sádla na sobě nenechala znát jediného rozpoložení z toho, že se ocitla na zemi (byla nejspíše již zvyklá). Na zemi se narovnala a začala válet sudy. Blaženě se udělalo špatně a vyblila se na učitelku, která se k ní přikulila.

„Fůj, co to dělala, ty ošklivá prase?“, klekla si k Blaženě učitelka.

Takový pohled do výstřihu už Blažena zákonitě nemohla vydržet a omdlela upoceně učitelce do výstřihu.

„No, to by pro dnešek stačila.“ Hodila si Blaženu přes rameno jako kus hadru a odnesla ji na ošetřovnu.

Když se Bláža probudila, viděla nad sebou opět tu samou učitelku. Sevřela ruce v pěsti a začala ječet, jako by jí na nože brali.

„Co ty ubohá dívenka? Ty se mě nemusela bát. Já chodná učitelka.“ , chlácholila pedagožka Blaženu!

„No právě!“

„Ty si chtěla dělat prča z mojí postava?“

„Postava? Tomuhle-tomu říkáte postava? Kristepane nějakou postavu si pořídíte, a teprve potom si z ní budu dělat možná prču...“

Učitelka zrudla... Blažena zbledla

„Ty šla teď se mnou k šiditel!“

„Nepůjdu!“ kopl Blažena úču do oka a utekla jí pryč.

SMLOUVA S ĎÁBLEM

Podmínečně vyloučenou Blaženu zachránil Jarda a Francek tím, že využili neznalosti Hildy, a tak nahlásili místo jejího jména nějakou žačku z vyššího ročníku. Ta se potom ještě tu noc za záhadných okolností ztratila... Nikdo tak neměl ani tušení, že se Hilda ukrývá v neobydleném patře v jedné z cel. Bohužel se do cely nastěhovali dříve než Blažena pavouci, a tak bylo co chvíli slyšet šílené kvílení. Brzy se začalo říkat, že na patře straší „střelená Rézi“, kterou v noci myši před lety ulehtaly k smrti. Jediní, kteří věděli, kde se Blažena ukrývá, byli Jarda a Francek, kteří jí také nosili králíka od večere. Po týdnu beznadějného ječení se Blažena nachladila, a křik už byl slyšet spíše jen, jako by někdo někoho škrtil.

Svůj charakter ovšem projevila ředitel, který si chtěl vzít Parkanovou i přes její náhlý pokles inteligence. Většinu času se nyní toulala po chodbách ve svěrací kazajce a s bryndákem, protože teď slintala mnohem více, než kdykoliv předtím. Za ruku si vodila otrhaného medvídku, se kterým nevynechala jedinou chvíli, aby si s ním nepovídala.

Žáci si na její zevnějšek brzy zvykli, i na to, že když se jí někdo zeptal, s kým že si to furt povídá, učitelka vždy odsekla „S kým bych si tak asi měla povídat... Medvědi přece nemluví!“... Jenomže tím si učitelka zrovna nebyla jista, protože sotva zašla za roh, řekla medvědovi „To sme ho doběhli, co?“

Z nějakého prapodivného důvodu tyto věci ředitel toleroval a přípravy na svatbu se chýlily do konce. Nejspíše všem téměř vyrazilo dech, když se dozvěděli, že svědkyní na svatbě bude Frída, která se vrací z nemocnice.

Svědkem potom měl být nově dosazený zástupce. Jeho jméno zatím zůstávalo záhadou, ale bylo veřejné tajemství, že pochází z Karpat, má doktorský titul, jeho předkové byli aristokrati, a v neposlední řadě i to, že sem byl dosazen ministerstvem školství, aby objasnil podezřelé případy úmrtí na této škole.

Svatba probíhala za deštivého dopoledne ve zdejší kapli. Každý žák byl z donucení přítomen, což jistili i koule na nohách. Celý obřad byl potom pro jistotu zrychlen, aby Parkanová nedostala jeden ze svých afektů a neutekla třeba od oltáře...

„Ptám se Vás pane řediteli... Berete si zde přítomnou učitelku Parkanovou, a budete jí ctít a hájit ve zdraví i v nemoci?“ Odkudsi z davu se ozvalo „Snad už jen v nemoci, ne? Ředitel se ale nechtěl nasrat, a tak řekl jen strohé „Ano.“

Kostelník se učil na kněze v Hirošimě za druhé světové války

„A nyní se táži Vás, vážená učitelko soudružko Parkanová... Berete si zde přítomného ředitele tohoto ústavu, a budete jí ctít ve zdraví a tak dále a tak dále?“

„Musím se poradit!“

„COŽE?!“ vyjekl ředitel.

„Mé-dvídku...! Co myslíš... Mám?“

Chvíli to trvalo, než si vše s medvídkem probrala a řekla konečné „E-hem!“, což mělo znamenat zřejmě „Ano!“

„Tímto vás prohlašuji za muže a opici... Pardon, ženu. Prosím o první manželský polibek“

✂

„Dobrý den...“ zahájil slavnostní přípitek novopečený zástupce, „Jmenuji se doktor Igor Akula...“

„Ákula? Co to je za pitomé jméno?“, šeptl Francek Jardovi do ucha.

Bylo nanejvýš zřejmé, že zástupce ho slyšel, protože divoce zamrskal svým knírem a plnovousem, který by mu mohl závidět i Sálvador Dálí, a řekl „Možná, že

bude některým mé jméno připadat poněkud divné, ale věřte, že v Karpatech, odkud pocházím je to zcela běžné jméno. Ale nepřijel jsem jen proto, abych dělal svědka na svatbě, nebo obhajoval své jméno... Bud'te si jistí, že jsem tady kvůli tomu, abych objasnil, co se to ksakru děje se všemi učiteli a žáky... A věřte, že budou padat hlavy! Přeji příjemnou zábavu.“

„On byla prostě bóží!“ pronesla Hilda, která se do zástupce platonicky zamilovala.

„To teda jó!“, přidala se pohublá Frída. Možná, že to neměla říkat zase až tak moc nahlas, a už vůbec ne před Hildou... Ona Hilda byla totiž ještě pořád rozladěná z toho, že když se Frída vrátila, byl ji odebrán status učitelky němčiny a nadále učila jen matematiku místo Parkanové. Měli však spolu něco společného... Byly jediné, kdo byl tak nějak schopen akceptovat současného zástupce, což se o ostatních členech, jak učitelského sboru, tak i žáků říct nedalo. Jedinou výjimkou byla ještě Parkanová, ale ta se smála v poslední době permanentně...

Nadešel oblíbený zvyk házení svatební kyticí... Parkanová, která byla navlečena ve slavnostní svěrací kazajce neměla logicky ruce volné, a tak kytici uchopila do pusy a vymrštila ji do davu...

Vdavekchtivé učitelky se nezapřely a udělali menší ostudu... Zatímco se homosexuálně orientovaná učitelka tělocviku Řepáková vrhla dopředu a podařilo se jí kytici chytit, Hilda knokautovala loktem Frídu.

V pozdním odpoledním mrazivém slunci, kdy byla už většina pedagogů ožralá na zemi pod stolem, přišel na řadu únos nevěsty... Bylo te nejspíše poprvé na světě, kdy nevěsta utíkala rychleji, než únosci. Parkanová popadla svého medvídku za zaby a rozběhla se do polí.

Jediný střízlivý byl doktor Ákula, který bedlivě pozoroval reakce jak zvracejících učitelů, tak i žáků a pečlivě si vše zapisoval do deníčku.

Ráno nezačalo pro ředitele nijak příznivě. Nejprve se musel dostavit do kamrlíku zástupce. Zaťukal tedy na dveře, na kterých byla připevněná nová mosazná cedulka „Dr. Ákula – zástupce ředitele“ a po vyzvání vstoupil.

„Jistě jste si všiml, že již nepatřím k nejmladším...“ , pravil zástupce, který si ze sklenice zrovna vyndával umělé zuby s výraznými horními špičáky.

„Jen sem se Vás chtěl zeptat, jestli si nemyslíte, že dáváte svým žákům špatný příklad, když si vezmete za ženu degentní učitelku a navíc se na vlastní svatbě ožerete jako to prase?“

„Nó, abyste rozuměl...“

„Žádný takový...! Ještě jednou šlápnete takhle vedle, a budu to hlásit mým nadřízeným orgánům!“

Ředitel se sním už ani nebavil... Zabouchl za ředitelem dveře a šel do své pracovny. Těžko říci, jestli ho bolela hlava kvůli zástupci, nebo kvůli opici z alkoholu a nebo kvůli opici v podobě Parkanové. Potom ho ale napadlo něco skvělého... Ba úžasného... Vzpomenul si, že proti ohni se musí bojovat ohněm, a už si to hnál k rozhlasu.

„Žák Jarda Petříček, necht' se okamžitě dostaví do ředitelny!“, ozvalo se Jardovi nad hlavou. Nevěděl, jestli je to pro něho vysvobození, nebo skok z bláta do louže, protože se Frída při hodině němčiny zrovna mstila za střevní chřipku a dychtivě žmolila v rukou hadrovou panenku.

„Co si přejete pane řediteli?“ zeptal se Jarda, když konečně došel do místnosti. „Tentokrát v tom opravdu nemám prsty, ať je to co je to...“

„Garantuji Vám, že jestli mi pomůžete, dám Vám na chvíli pokoj...“, pravil ředitel. „Oba velmi dobře víme, že za všemi letošními problémy této školy stojíte vy osobně... Proč tedy nezdecimovat ještě jednoho učitele... Prosím... Že jsem to já, - osobně...“

„A co z toho budu jako mít?“

„Prozatím Vám dovolím žít.“

„Aha... To je dobré. A kdo je ten nebožák?“

„Pro Vás dozajista maličkost... Doktor Igor Ákula“

MISE 4.: Dr. ÁKULA

No co zbylo Jardovi na výběr? Zabít, nebo být zabit? Přijal tedy tuto nezvyklou nabídku, a šel nazpět do třídy za Frídou... Ani nezaklepal a vrazil do třídy tak rychle, až Frída spadla ze židle.

„Petříčku! Was to měla znamenat?“

„Drž hubu ty krávo!“

„Coše?“ odpověděla učitelka, která byla již od minulého výstupu s Blaženou poučena.

„Že máš držet hubu, -ty čubko!“

„Ty šla se mnou okamžitě k Direktor!“

„Nikam nepůjde...“ Ozvalo se z rozhlasu. Ředitel zřejmě správně vytušil, že Jarda nenadále šance okamžitě využije a tak vydal do rozhlasu okamžitě echo.

„To je neuvěřitelné...“ konstatoval Francek. Je zvláštní, že zhruba tak ve stejnou chvíli došla k tomuto názoru i Frída a do obličeje se jí vlila snad všechna krev. Když se potom šla zeptat ředitele, co to všechno mělo znamenat, málem ředitele uškrtila, když se dozvěděla, že mu jde o zpacifikování Ákuly. Navíc jí ředitel pohrozil vyhazovem, když zástupci něco vyzvoní. Ostatně, čekání na zničení doktora Ákuly netrvalo dlouho. Hned příštího dne totiž zástupce přišel do třídy a pravil:

„Mám tady pro vás všechny vyhodnocovací testy na ověření inteligenčního koeficientu. Možná, že někteří tento test již dříve viděli před lety v časopisu Cosmo-Molitan, to ovšem na jeho kvalitě nic nemění. Přeji hodně štěstí! Máte na to celou hodinu.“

Nato zástupce rozdál do řad testy a posadil se za stůl u tabule, aby zkontroloval, že žáci nebudou opisovat.

Test pro chytré děti

Jméno: _____

1.) Která kočička nejlépe slyší, nejlépe vidí, ale nejhůře chodí?

2.) Na kterou kočičku spadla žehlička?

3.) Která kočička se narodila v Černobylu?

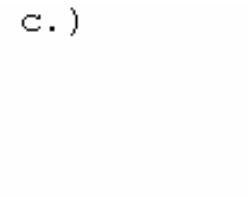
4.) Která kočička nepapala Whiskas?

5.) Která kočička nenosila brýle s UV-filtrem?

6.) Která kočička utekla?

7.) Která kočička pracovala na pile?

8.) Která kočička se nám pěkně vybarvila?

9.) Jaká kočička si hraje na vojáky?

10.) Kterou kočičku přejel parní válec?

Mohlo by se zdát zvláštní, kdyby žáci za jiných okolností opisovali, jenomže jednak jim v tom bránil zástupce, a potom, chtěli ho přece zničit, takže zase až tak moc na známce nezáleželo. Toho si ale Ákula nebyl vědom, a když potom o několik dní později přišel do třídy a rozdál písemky se slovy „...dopadla překvapivě příšerně...“, nikdo se nedivil, dokud zástupce nedodal „...až na jednu světlou výjimku, kterou je Michálka Tlučubová“.

Ona zmíněná osoba byla poněkud menšího vzrůstu což ale bohatě kompenzovala obvodem břicha a mimo jiné také tím, že od samého začátku školního roku každému střídavě lezla na nervy nebo do prdele... To podle toho, co od koho zrovna potřebovala. Kdysi její hlavu zdobila bohatá blondátá hříva, kterou tu a tam doplňoval obarvený pramen vlasů na křiklavě růžovou. Brzy potom, co si své spolužáky znelíbila o ni ale znenadání přišla. Nejspíše proto, že jí její spolužáci umyli hlavu v kličku. Ten den přísahala, že se jim všem pomstí...

a že zhubne. Zatímco s první částí neměla větší problémy, druhé předsevzetí zřejmě nebrala moc vážně, protože se i nadále ládovala dosyta při každé vhodné i nevhodné chvíli. Brzy se její obvod pasu začal blížit půl druhému metru. Ubohá holohlavá Michálka musela prožívat hotová muka. Jednak proto, že i ve svých sedmnácti nemusela nosit vůbec žádnou podprsenku, a potom také proto, že jí díky její postavě začali říkat „Eurofighter“ nebo „Boeing 727“. A právě teď přišla její chvíle... Chvíle, na kterou tak dlouho čekala... Její úsměv oslnily kazem prožrané zuby, když jako jediná dostávala do ruky její písemnou práci s ohodnocením „1“.

„Výborně Michálko... Z tebe jednou něco bude!“, pravil zástupce a přistoupil k Jardovi. „No, zatímco vy... Totální katastrofa! Koneckonců jako u všech ostatních!“

„Já se na to vys...“

„Copak?“, přerušil Jardu zástupce.

„Tak takhle by to teda nešlo!“ mínil Jarda. „Musíme najít způsob, jak odstranit všechny naráz... Nejen Ředitele, Parkanovou a Ákulu, ale i Frídu, Hildu, uklízečku a mimo jiných i Michálku.“

„A jak to chceš jako udělat?“

„Nevím, ale musíme je zničit všechny naráz, protože jestli zničíme jednoho, okamžitě na jeho místo nastoupí dva ještě horší.“

„Takže musíme najít něco, co všechny spojuje a s čím by se nechtěli zrovna chlubit...“

„Jsi si vůbec vědomý toho, co chceš udělat? To neznámá jen ukradnout učitelovi ze stolu ve třídě propisku, ale vlézt každému do kabinetu a obrátit ho vzhůru nohama!“

„Já vím!“

„Kde začneme?“

„U ředitele!“

„Proč zrovna u něj?“

„Protože touhle dobou je s Parkanovou na obědě. No, někdo jí přece krmit musí...“

Zajdeme pro Blaženu. Víc hlav, víc ví a víc vidí.

Jak řekli, tak udělali... V tichosti proklouzali úzkými, díky nekonečně zamračené obloze temnými chodbami, až se konečně dostali k ředitelně. Přiložili ucho ke dveřím a skrze díry od červotočů se snažili zjistit, jestli je ředitel ve své pracovně. Kromě červotočů však nezachytili žádný šramot, a tak půlmetráková Blažena zlehounka drbla svým bokem do dveří, aby se otevřely.

„Rozdělíme se. Blažena otevře okna, abychom vůbec něco viděli, potom prohledá stůl. Francku... Ty prohledej skříň. A já... já se podívám do knihovny.“ Dým z místnosti pozvolna vyprchával, a po chvíli již bylo možné rozeznávat obrysy jednotlivých dílů nábytku.

„Dobře, dejme se do práce.“

Blažena asi po deseti minutách vyjekla... „Tý vólé... Pote sem –to musíte vidět!“ Oba dva se k Blaženě seběhly. Popravdě ani oni nemohli uvěřit svým vlastním očím.

„Co to je?“, zeptal se Jarda.

„Nevím, na obalu těch desek je napsáno – Příručka pro přátele sekty PEKELNÉ MRKVE...“

„Co to má znamenat? To jako že je ředitel Jehovista nebo co?“

„Počkej, podívám se...“

Příručka pro
KLUB PŘÁTEL PEKELNÉ MRKVE

Bohové, které uctíváme:

PEKELNÁ MRKEV – nejvyšší bůh, který řídí všechno, co se děje na tomto i jiných světech. K nám jeho vůle sestupuje v podobě KACHNY PEKELNÉ MRKVE (Mrquachna) a SOVY PEKELNÉ MRKVE (Mrvy)

MRKEV – Pravá ruka PEKELNÉ MRKVE, která přebývá v pekle. Po smrti vykonané PAPUKAMPAKEM se věřící dostane do pekla. Pokud se celý život choval v souladu s přesvědčením církve PEKELNÉ MRKVE, MRKEV ho sežere a on dosáhne věčného zatracení. Potom je teprve nejen mrtvý, ale dosáhne i osvícení (říká se, že je mrkvý).

Pokud se člověk správně nechoval, MRKEV ho nesežere, a on zůstane navždy v pekle.

UŽMBABA – Bůh lidí

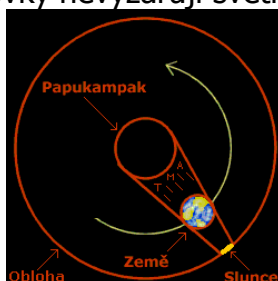
ZAZUŽETÁŽ – Bůh kytiček

ŽLUVA – Bůh zvířátek

PAPUKAMPAK – Bůh smrti, tmy a zimy. Uprostřed PAPUKAMPAKA je peklo. Země obíhá kolem PAPUKAMPAKA, který vyzařuje tmu a tzv. πμ [pímí] záření. Tma, která dopadne na Zemi, nemůže dále pokračovat, a tak na obloze, pod kterou se to všechno děje, vznikne neotmžené místo nazývané Slunce. V noci je na obloze vidět tzv. Měsíc. Ve skutečnosti je to PAPUKAMPAK. PAPUKAMPAK ale vyzařuje tmu a lidskému oku se zdá být světlý. Jak je to tedy možné? Způsobuje to právě πμ záření, které je podle posledních výzkumů viditelné lidským okem.

Protože ale PAPUKAMPAK vyzařuje $\pi\mu$ záření jen jednou polokoulí, ústí jeho pomalá rotace v to, čemu někteří říkají měsíční cyklus. Původ hvězd a komet je shodný s původem Slunce. Jejich existence je způsobena smetím, které ve vesmíru poletuje.

Zatmění Slunce a Měsíce nebyla objasněna. Ano, lhali vám - tma a zima jsou opravdu energie. Tedy např. žárovky nevyzařují světlo, ale silně pohlcují tmou.

Zásady naší komunity:

1. Budeš pravidelně odvádět daně
2. Třináct měsíců v roce nepojíš mrkve, namísto toho jez tělo z druhu, kterého pocházíš
3. Nezobrazíš si boha jako nic co plave ve vodě, lítá vzduchem, chodí po zemi nebo hnije v zemi
4. Neurazíš boha ani Proroka
5. Jednou za život navštívíš zeleninový záhon

(členové ÚV nemusí dodržovat nic)

Daně

Každý učedník (člen Církve PM) platí „jednotky“, tj. 100% majetku a každá učednice platí dvojátky, tj. 50% majetku, příp. dvojčátky. Za porušení příkázání jsou zvláštní pokuty.

DALŠÍ ZÁKONY:

Jména bohů se vždy píší se všemi velkými písmeny!

Obrazce v horních rozích stránky jsou symbol Církve PEKELNÉ MRKVE.

Dle Církve PM se čas určuje podle okamžiků, jež nazýváme Nevidim. Nevidim je okamžik, kdy nad veškerým záhonem vrcholí PAPUKAMPAK. První Nevidim, kdy se odehrál Sakumprásk(výbuch, který způsobil vznik vesmíru), se nazývá Nepaměť. Poslední Nevidim, kdy zanikne vesmír, se nazývá Tuhý.

CO TEĎ UŽ VÍME:

- Co znamená, když někdo řekne, že maká od Nevidim do Nevidim.
- Co znamená, když někdo řekne, že to dělá od Nepaměti.
- Že jde opravdu do Tuhého.

ÚHLAVNÍMI NEPŘÁTELI CÍRKVE PEKELNÉ MRKVE (PM) JSOU:

1.) Cyberpaul - Člověk, který zpochybnil celé naše učení a hrozným způsobem znesvětil Kachnu PEKELNÉ MRKVE - Mrquachnu.

2) Veletok - Vůdce takzvané Církve Velkého Vesmírného Celeru. Ultrapravicového společenství, jehož jediným úkolem je zesměšnění Církve PM a jejích idejí.

Proti Cyberpaulovi a jemu podobným má Prorok účinnou zbraň. Je jí jeho proslulé BAF!. Prorok v nynější době ovládá Děsivé, Vražedné a odededávna i strašnostrašné BAF!

Jděte a žerte se navzájem...
Vaše PEKELNÁ MRKEV

„Proboha! Víš, co to znamená?!“, vypískla Bláža.

„Učitelé jsou opravdu Jehovisti?“

„Ne... Totiž, možná taky, ale především teď víme, kam se ztratili všichni naši spolužáci... Günter, Oto, Josif,... moje kočka...“

„Ty jsi měla kočku?“

„Totiž ano, ale dříve, než ji někdo ve škole viděl, zmizela... Myslela jsem, že se zaběhla...“

„Nemáme ale potvrzeno, že jsou kanibalové i ostatní učitelé.“

„Takže kam půjdeme teď?“

„K zástupci... má kumbál hned tady na patře.“

„On k nim ale nepatří.“ Namítla Blažena.

„Důvěřuj, ale prověřuj!“

„Tak pohněte, padáme odtud! Ředitel se může každou chvíli vrátit.“

Zabouchli za sebou dveře a spěchali do protějšího konce chodby, kde bydlel zástupce.

„Doufám, že je pryč.“

„No co... Zaťukáme a jestli tam bude, zeptáme se, jestli bychom nemohli napsat opravný test...“

Minuly uklízečku, která pomale začínala s Vánočním úklidem. Odněkud vystrachala obrovský vysavač, který takřka nepřetržitě již několikátý den. Konečně dorazili až ke dveřím. Nic se ale neozývalo, a tak Blažena opět šťouchla svým ladným bokem do dveří, které se rozletěly dokořán.

„Tý vado! Vidíte to taky?“ Uprostřed místnosti ležel v rakvi vystlané brokátem zástupce, a vedle něho ve skleničce plavaly jeho zuby.

„Vidíte ty špičáky?“

„Jednou jsem viděla v televizi Svatbu upírů, a tak mám takový dojem, že bude asi jejich nějaký příbuzný...“

„ZABÍT!“ řekl chladnokrevně Jarda, který urval nohu stolu. „Probodnu mu srdce!“

„Jardo!...“ přerušila jeho krvavou činnost Blažena, „Srdce je asi tak o půl metrů výše a ne uprostřed...!“

„Aha... Tak promiň.“

Takřka v tu chvíli, kdy Jarda vytahoval zpola zabořenou nohu stolu ze zástupcova rozkroku a mířil k srdci, ředitel se vracel do svého kabinetu, a když zjistil, že v pokoji nejenže není obvyklá smogová clona, ale že jeho stůl je celý rozhrabaný, zbarvil se doruda a vyběhl do chodby, aby pachatele stihl. Zahlédl uklízečku, která ho nasměrovala na zástupcovu pracovnu. Mezitím Jarda přiložil pahýl k hrudi a zástupce se probudil. Bleskurychle si nasadil svoje upírské zuby a vyběhl na chodbu, kde pokousal ředitele, který ho míjel. Zatímco se pokousaný ředitel kácel k zemi, zástupce proskočil oknem, aniž by si byl vědom, že zapomenul svůj létající plášť ve skříni, a tak se po krátkém pádu rozplácl o betonovou plochu pod školou.

„Já jsem říkala, že takhle vysoké límce už nikdo nenosí.“ Konstatovala Blažena... „Co s ředitelem, přece ho nenecháme vykrváct.“

„Musíme to něčím přiškrtit, aby krev přestala téct!“

Jarda podal Franckovi pásek od kalhot... „Bude to stačit?“

„Snad jo!“

Nic nedbali toho, že ředitel začal kulit oči a sípat... Krev mu přece stále tekla, a tak Blažena řekla „Přiškrť to ještě trochu více!“, načež přestal ředitel sípat a ředitelovi oči se vrátily do normálního stavu, ale už se nezavřely. „No to je skvělý... Takže jsme ho nenechali vykrvácet, ale zato jsme ho uškrtili...“

MISE 4.: OPERACE LIPOSUPCE

„No to je úžasný...“, přerušil minutu ticha za ředitele Jarda.

„Co jako myslíš...?“

„No... Říkal jsem, že mám s ředitelem smlouvu, že když dostanu zástupce na pokoji, dá nám prozatím pokoj...“

„A?“ zeptala se nechápavě Blažena.

„To znamená, že jsme se zbavili zástupce, ale bohužel také ředitele, se kterým jsme měli smlouvu, takže odted' po nás jde půlka učitelského sboru!“

To se v zápětí ukázalo být nepodloženým důkazem, protože uklízečka přijela se svým vysavačem až ke kabinetu, a když viděla ředitele, jak na ni valí oči a okolo krku má zkrvavený pásek od kalhot, odhodila hubici vysavače, spráskla ruce a s ječením se rozběhla pryč.

Všichni tři se snažili ředitele rychle někam uklidit, ale díky neobyčejně slizké pokožce se to vůbec nedařilo... Tu se najednou začalo ozývat dunění, které se jakoby stále blížilo ke trojici... Ano, byla to Hilda. Ta už se objevila na vzdáleném konci chodby a blížila se jako splašený býk. Za ní pohotově cupitala uklízečka, která držela vysoko nad hlavou smeták a hrozivě s ním mávala.

Jarda na nic nečekal a vzal první věc, která mu pod ruku vlezla, aby se mohl alespoň něčím bránit. V tomto případě to samozřejmě nebyl slizký ředitel, ale hubice vysavače o celkovém výkonu 3100 wattů, kterou odhodila uklízečka.

Až příliš pozdě si Hilda uvědomila, že stojí tváří v tvář něčemu mnohem silnějšímu, než si kdy dokázala představit. Přestože se pedagožka snažila brzdit, nic jí to nebylo platné... Díky setrvačnosti a příliš krátké brzdě dráze se i přesto přichytila svou pneumatikou na hubici vysavače, načež se ozvalo hlasité „PLOP!“, a namísto učitelky se na zemi válel veliký kožený spací pytel.

Uklízečka na nic nečekala a zuřivě hodila smeták po trojici žáků. Potom srolovala učitelku, hodila si ji přes rameno a zahrozila pěstí, zatímco utíkala pryč.

„Určitě se vrátí... A ne sama.“

„Co uděláme?“

„Blíží se to ke konci. Za posledního půl roku jsme dostali na naši stranu více lidí, než se to kdy komu podařilo. Všichni dobře víme, že se to schyluje ke konci...“

„Můžeš přestat citovat Matrice?“

„Začíná se šerit. Určitě zase budou všichni učitelé chodit po škole a lovit... A hádejte, kdo je na jídelníčku zítra...“ Blažena obrátila oči v sloup a řízla sebou o zem hned vedle ředitele do kaluže krve.

„Navrhují zabarikádovat se tady uvnitř!“ Jak Jarda řekl, tak také udělali. Nejprve ředitele ošťouchali od dveří (ukázalo se, že celkem pěkně klouže po dlažbě... Jen kdyby za sebou nenechával tu stopu jako hlemýžď...) Teprve potom zapřeli dveře masivní dřevěnou lavicí.

Netrvalo dlouho a po chodbě se začaly ozývat známé hlasy... Potom i někdo zaťukal na dveře a pronesl: „Ťuky, ťuk... pustila mne dovnitř...“

„Kdo jsi?“

Po delší pauze se ozvalo: „Děťátka kůzlátka, já být vaše Mutter a nesu vám mlíčko!“

Jarda se opatrně podíval klíčovou dírkou. Uviděl Frídu, ale byla nějaká jiná... Už neměla tak opálenou pleť... Popravdě řečeno neměla ani vlasy. A na krku měla dva čerstvé červené vpichy. I Jarde se podíval a dodal: „Jestli jí třeba jen něco nepošťípalo...“

„Kdepak... Ty nejsi naše maminka... Naše maminka má více vlasů“

„Ale, jak ty jsi na něco takového mohla jen přijít... Takový hloupost!“

„I Kdepak... Naše maminka má mnohem více vlasů a neodstávají jí tak moc uši!“

„Dobře, uhádli jste. Mé jméno byla Jezinka... Prosím, prosím, pustila mne teď dovnitř, alespoň dva prstíčky si ohřála hned zase šla!“

„Myslí si snad, že jsme úplně pitomí?“

Fancek pokrčil rameny... Blažena se pomale probírala ze svého krásného snu. Spokojeně pomlaskávala a chrochtala... Alespoň do té chvíle, než zjistila, že se válí v kaluži krve vedle ředitele. To už ječela, a snažila se svým sprejem značky Chanell5 alespoň zahnat smrad, aby se hned nepoznalo, že se z toho málem posrala.

I Frída se chtěla podívat, co se vevnitř najednou vlastně stalo. Přiložila proto své oko ke klíčové dírce, ale než stačila zaostřit, ozvalo se „psssst, psssst“ a Frída měla plné oko parfému, který vzal Francek Blaženě.

„Uááá, to páčila!“

„Uхни krávo... teď já!“

„Kdo to taj je s ní?“ zeptala se Blažena.

„Nevím, počkej podívám se. To je ale..., Parkanová!“

„Který blázen ji mohl pustit?“

„Kdopak mi to tady loupá peuníček?“ zaskřehotala Parkanová.

„To jenom větríček!“

„Větríček? Holoto jedna! Otevřte ty dveře a vydejte se nám dobrovolně!“

„Ne-e! Raději nám řekněte, kdo Vás pustil ven!“

„Zabili jste mi manžela, a já po něm zdědila živnost.“

„Jste ředitelka?“

„nejsem ředitelka, jsem předák církve PEKELNÉ MRKVE a vy se nám vydejte napospas Cyberpaulové, sic vás ztrestá strašnostrašné BAF!“

„A co když se nám nechce?“

Z venku se ozvalo „BAF-BAF-BAF“ zanedlouho potom i o hodně hlubší BAF... To doběhl kostelník se vzteklým Alíkem.

„Tak co? Vzdáte se?“

„Ne!“

„Jak tedy chcete!“

Alík vyvalil dveře a v následné bitvě bylo prolito mnoho krve. Na sklonku života i Blažena překonala svoji fóbii, když Parkanové přerazila nos přesto, že ji zrovna Frída kousala do lýtka. Frídu se zase snažil uškrtit Francek, a Franckovi na noze visel kostelník. Jarda se kostelníkovi snažil podpálit kalhoty a Alík škubal na kousky Blaženinu vycpanou kočku, kterou tady našel.

Potom Jarda dostal něčím přes hlavu a ztratil vědomí...

VELKÝ KONEC MALÉHO ZAČÁTKU

Letmo jsem přešel očima po osobách, které se nacházely v místnosti také... Potetovaný tlustý chlap, drogový dealer, šílený řidič autobusu, chlápek v kvádru přede mnou, chlap převlečený za štětku,...

Moment! Chlap v kvádru?

„Dobrý den. Jsem Váš advokát.“

„Advokát? Co to...“

„Ano, advokát. Domníváme se, že podle toho, jak jste oblečen, si vlastního advokáta nemůžete dovolit, a tak jsem Vám byl přidělen státem...“

„Aha... Jak jsem se sem dostal... Ti učitelé mne nesežrali?“

„Učitelé?“

„Ano... A kde je Blažena a Francek?“

„Neznám nikoho, kdo by se tak pitomě jmenoval!“

„Ale já byl v té škole...“

„Ve škole? Od dokončení devítiletky jste se škole nepřiblížil více než na 500 metrů...“

„Ale proč jsem potom tady?“

„Tak vy nevíte? Máte na svědomí smrt celkem čtyř civilistů a čtyř elitních vojáků z národní gardy, krom toho ještě musíte zaplatit účet za barvu na venkovní stěnu policejní stanice... Kdo by věřil, že v tak staré ženské bude tolik krve...“

„Já vím, to už jste mi jednou říkal“

„Jak jsem Vám to kdy mohl říkat, když Vás dnes vidím poprvé ve svém životě?“

„A nehrozí mi tak náhodou 322 let a pět měsíců?“

„Ne, od poslední novely zákona vám hrozí tak minimálně elektrické křeslo. Ale nemějte žádnou starost, ještě je jedna možnost, jak Vás z toho vysekat...“

„Neříkejte... Jaká“

„Podle té novely zákona by bylo nehumánní, kdybychom nechali uškvařit člověka, který vlastně neví, co dělá. Takže Vás pošlu do diagnostického ústavu, a snažte se alespoň jako blázen vypadat.“

Nato vytáhl z náprsní kapsy brožuru ústavu. Všechno to bylo až moc krásné nato, aby to byla holá pravda... Přestavěná patrová věznice na diagnostický ústav v přírodním prostředí a rozsáhlými zahradami ve stínu smrkových lesů...

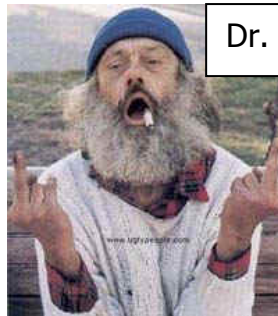
TO BE CONTINUED???

V hlavních rolích hráli a vyhráli:

Jarda Petříček

Dr. Ákula

Blažena Macková

Hilda s rodinou

Kostelník

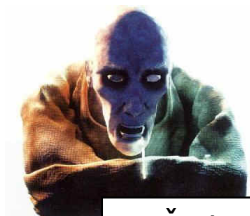
Michálka

Parkanová

Frída Hululi

Ředitel

VAROVÁNÍ

Pokud jste se snad nějakým nedopatřením poznali, ať už v podobě fotek, nebo psaného textu, tak Vás teda upřímně lituji a doporučuji Vám návštěvu psychiatra.